

СВЕТОСАВНИК

СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“
230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

С В Е Т О С А В Н И К

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
Општине "Свети Сава" - Малтон
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско-новозеландског
Г.Петра

.....
ИЗЛАЗИ ТРОМЕСЕЧНО

S V E T O S A V N I K

published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace
Bishop Petar

.....
PUBLISHED QUARTERLY

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА У ХРАМУ "СВЕТОГ САВЕ"

СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА
СА ПОЧЕТКОМ У 10.ЧАСОВА ИЗЈУТРА

СРПСКА ШКОЛА "СВ.САВА"

НАСТАВА СЕ ОДРЖАВА ОД ФЕБРУАРА ДО ДЕЦЕМБРА

СВАКЕ С У Б О Т Е ИЗЈУТА ОД 10 - 1.ЧАС.

НАСТАВА ЋЕ СЕ САСТОЈАТИ ИЗ СЛЕДЕЋИХ ПРЕДМЕТА:
ВЕРОНАУКА, СРПСКИ ЈЕЗИК, СРПСКА ИСТОРИЈА, ПЕВАЊЕ,
ЗЕМЉОПИС, СРПСКИ ОБИЧАЈИ И ОСТАЛО КОРИСНО ЗА ДЕЦУ.

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА"

ТРЕНИНЗИ СЕ ОБАВЉАЈУ СВАКОГ ПЕТКА УВЕЧЕ

МАЛА ГРУПА ОД 7 - 8; СРЕДЊА 8 - 9; и

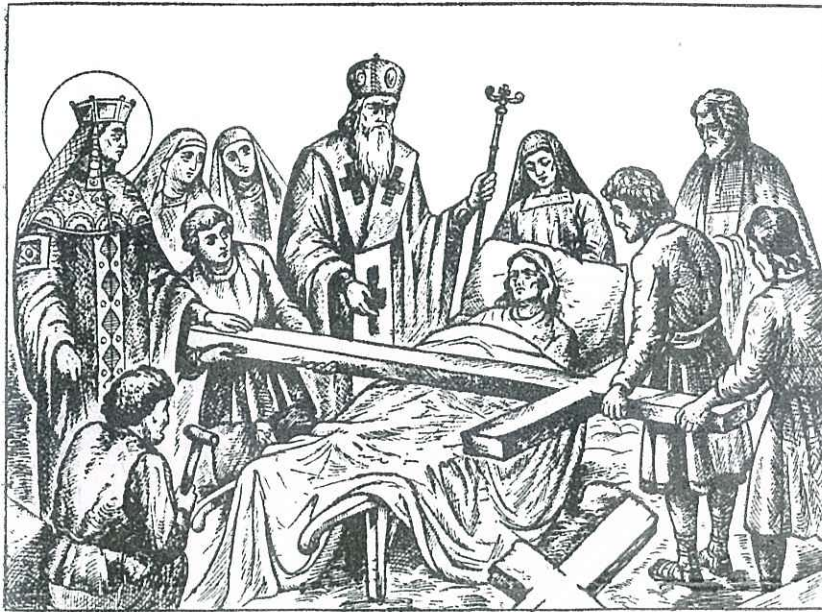
ВЕЛИКА ФОЛКОРНА ГРУПА ОД 9 - 10.ЧАСОВА.

ПОРЕД УЧЕЊА ИГАРА, ОДРЖАВА СЕ И ШКОЛА.

ЗА СВЕ ВАШЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ
СВЕШТЕНИКУ

О. ДРАГОМИРУ : 366 8390

ВОЗДВИЖЕЊЕ ЧАСНОГ КРСТА - КРСТОВДАН

ХРИШЋАНСКИ
СИМВОЛИ
У РАНО ДОБА
ХРИШЋАНСТВА

Мати цара Константина царица Јелена, која је била хришћанка зажели да походи места везана за земаљски живот Господа Исуса Христа. - а нарочито град Јерусалим. Када је стигла у Јерусалим поче она да се распитује да ли се шта зна за крст на коме је био распет Исус Христос. Кад сазнаде нареди да се копа на Голготи - на месту где је била извршена казна над Спаситељем. Ту људи заиста ископаше три крста. Да би се сазнало на коме је крсту распет Христос, стављали су на њих разне болеснике и на крају и једног мртваца. Када једна болесна жена оздрави и онај мртавац оживе, познадоше да су пронашли Христов крст.

Царица Јелена уз помоћ свога сина цара Константина подиже на самој Голготи велики хришћански храм Васкрсења, у коме је пронађени крст чуван. Она сагради још многе цркве: на гробу Христовом, у Витлејему и другим светим местима.

Сам цар Константин се крстио тек пред своју смрт и тако постао први хришћански цар. Упокојио се средином четвртог века.

%%%%%%%%%

Неки богат човек хтеде поклонити цркви један златан крст, и позва младог и искусног златара, даде му много злато на меру и поручи му да изради крст какав он мишљаше. Сиромашни кујунџија видећи колику жртву чини богати патриције ради душе своје, разгоре се срцем Богу па се реши, те и он додаде оној гомили злата својих 10 дуката. Када крст би готов, патриције измери крст, и нађе да је тежи од онога злата што он даде младићу. И одмах стаде да кара младића као лопова, подозревајући га, да је утајио нешто од његовог злата, и на место утајеног злата метнуо неки други тежак метал. Када младић виде патриција јаросна, он му онда исповеди своје дело. "Приложих, рече, и ја од мога злата, као она удовица две лепте, да бих примио с тобом награду од Христа". Чувши ово патриције разнежи се срцем и рече "од данас те узимам као свога сина и наследника целог мог имања".

КРСТОВДАН СЕ СЛАВИ 27. СЕПТЕМБРА И ТОГА ДАНА СЕ ПОСТИ.

СВЕТИ АРХАНГЕЛ МИХАИЛО

Ангели Божији били су празновани од људи још из дубоке старине. Но то празновање често се изметало у обожавање ангела. Јеретици су свашта баснословили о ангелима. Неки су од тих гледали у ангелима богове, други и ако их не сматрају боговима називаху створитељима васцелог видљивог света. Лаодикијски помесни сабор који беше четири или пет година пре I Васењенског сабора, својим 35.правилном одбаци поклоњење ангелима као боговима и установи правилно поштовање ангела. У време пак Силвестра римскога и Александра патријарха из Александрије (IV век) би установљен овај празник Архистратига Михаила и осталих сила небеских у месецу Новембру. Зашто баш у Новембру? зато што Новембар претставља девети месец после месеца Марта. У месецу Марту сматра се да је било створење света. А девети месец после Марта узет је због 9 чинова ангелских, који су најпре створени. Војвода целе војске небеске јесте архистратиг Михаил. Када је сатана, Луцифер, отпао од Бога, и повукао собом у пропаст један део ангела, тада је Михаил устао и узвикнуо пред осталим ангелима: вонем! станем добрје, станем со страхом! И све небеске војске верних ангела громовито су запојале: свет, свет, свет је Господ Саваот пуни су небо и земља славе његове. Тада је побеђен сатана.

Међу ангелима влада савршено једномислије, једнодушност и љубав а уз то још и потпуна послушност нижих чинова вишим чиновима, као и свих укупно светој вољи Божијој. Сваки народ има свога ангела хранитеља, а осим тога и сваки хришћанин има свога ангела хранитеља. Треба се увек сећати да ма шта ми чинили, јавно или тајно, у присуству свога ангела чинимо. А на дан Страшнога Суда сабраће се све огромно мноштво ангела небесних светих око престола Христовог, и пред свима њима објавиће се дела, речи и помисли свакога човека.

Небесни архистратизи,
Што гледате нас у бризи,
Крилицама нас закрилите,
Силом својом оградите.

Божјом силом оружани,
Божјом славом увенчани,
Ви пламени мач носите,
Зле демоне да косите.

Хитро, хитро као зраци,
Ви летите на облаци,
На облаци материје,
Где се бој за Бога бије.

Без умора и без санка
Ви лебдите без престанка
Над људима и тварима,
Над безбројним мировима.

За вама су војске силне,
Војске чедне и умиљне,
Ангели су војска ваша
И по Творцу браћа наша.

Војсковође моћног неба,
Водите нас куда треба —
Ка престолу Свевишњег
Што нас створи из нечега.

Михаил на јеврејском језику значи: ко је као Бог или ко је раван Богу? Свети Михаил изображава се још од првих времена хришћанских у виду војводе, који у десној руци држи копље, којим попира Луцифера сатану, а у левој палмову зелену гранчицу. Наврх копља има платнену пантљику са црвеним крстом. Архангел Михаил сматра се нарочито чуварем вере православне и борцем против јереси верских.

Свети Гаврил значи: крепост Божја. Он је благовеститељ тајни Божијих, нарочито тајне боговаплоћења, и свих осталих тајни, које са оном стоје у вези. Изображава се: у десној руци држи феџер са запаљеном свећом унутра, а у левој огледало од зеленога камена јасписа. Огледало означава премудрост Божију, као тајну скривену...

(Епископ Николај - ПРОЛОГ)

КАКО СЕ КРСНО ИМЕ СЛУЖИ

Славу слави српски цар Степане,
 свеца слави, светог Аранђела;
 сву господу на свеца сазвао,
 сазвао је триста свештеника,
 и дванаест велики владика,
 и четири стара проигумна.
 Лепо и је царе посадио:
 све колено један до другога,
 а цар Степан ладно вино служи,
 господаром редом чашу даје,
 како царски ваља и требује
 послужити крсно име своје.
 Ал' беседе господа ришћанска:
 "Цар' честити, огрејано сунце,
 то је нама зазор и срамота
 да ти нама ладно вино служиш,
 него седи с нама за трпезу,
 слугам' подај нека вино служе."
 Превари се српски цар Степане
 те он седе с њима за трпезу,
 а још није ни славе напио,
 а заиста ни метанисао;
 слугам' даде да му вино служе,
 да му слуге крсно име служе;
 не послужи крсно име своје
 један данак, како један часак.
 Док цар Степан на ногу стајаше,
 стајаше му свети Аранђео,
 стајаше му на десном рамену,
 милује га крилом по образу.
 Кад цар Степан седе за трпезу,
 расрди се свети Аранђео,
 удари га крилом по образу,
 па отиде из царева двора.

То из двора нико не видео,
 разма један калуђере стари,
 па он проли сузе низ образе.
 Гледали га цареви дворани,
 пак су њему тијо беседили:
 "Што је тебе, стари калуђере?
 Шта т' је мало у цареву двору?
 Ил' т' је мало изест, ил' попити?
 Или си се стари препануо,
 цар ти неће милостиње дати?"
 Ал' беседи стари калуђере:
 "Прођ'те ме се, цареви дворани!
 Ни ми ј' мало изест ни попити,
 нити сам се старац препануо,
 што м' цар неће милостиње дати;
 него виде што видео нисам:
 Док цар Степан на ногу стајаше,
 стајаше му свети Аранђео,
 стајаше му на десном рамену,
 милује га крилом по образу;
 кад цар Степан седе за трпезу,
 расрди се свети Аранђео,
 удри цара крилом по образу,
 па отиде из царева двора."
 То дворани цару доказаше,
 онда царе на ноге устаде,
 и подиже триста свештеника,
 и дванаест велики владика,
 и четири стара проигумна;
 те узеше књиге староставне,
 те чатише велике молитве,
 и држаше велика бденија
 за три дана и три ноћи тавне;
 моле с' Богу и свет' Аранђелу,
 те се на то једва смиловао,
 смиловао свети Аранђеле,
 те је цару грехе опростио,
 што је царе сео за трпезу,
 а још није ни славе напио,
 а заиста ни метанисао.

СА СЛАВЕ КСС "ОГЊЕНА МАРИЈА"

Ове године прославиле су Сестре своју славу у Недељу 2.августа, на дан светог пророка Илије. Вероватно је то био узрок па је дошло неуобичајено доста народа на службу. Домаћица славе је била сестра Анђелија Чубрило. Служио је о.Драгомир, а одговарање је било врло добро, јер су сви певачи били присутни.

У црквени дом нису многи могли ући, па су се вратили кућама, док су сестре ужурбано радиле послужујући оне што су имали седиште. По завршеном ручку почасни гости су честитали Сестрама крсну славу, а доносимо вам речи нашег свештеника које је упутио у дому:

Нико нема што Србин имаде! Србин има своју крсну славу!И заиста Бог је украсио Србе изнад свих народа на земљи да имају своју Крсну славу. Не даје Бог такве дарове свакоме. Даје их само одабраним и изабраним, а Срби су откако су сазнали за Христа пришли Њему са свим срцем и зато их је Он узвисио. Па баш зато што су Срби на тој висини пред Богом они и имају толике противнике који из зависти и злобе не могу да их гледају. Сви завојевачи и сви пакосници света, којима је право учитељ насртали су на Светосавље да га униште и да га деградирају, али су тиме још више уздизали српско име, а заслуга за то припада Српској цркви која је душа српскога народа.

ДЕО СЕСТАРА ЗА ВРЕМЕ РЕЗАЊА СЛАВСКОГ КОЛАЧА: Милка Поповић, Радмила Оклобџија, Вука Јузбашевић, ДОМАЋИЦА: Анђелија Чубрило и Драгица Оклобџија

Слава. То је нешто неземаљско. Није Слава обична гозба. Н и ј е Слава оно што и рођендан који је стран српском православљу. Слава је слављење имена Божијег кроз његове свете угоднике, на коју позивамо званице да учествују са нама у том слављу. Слава је посебно не земаљско расположење. То безбожници и материјалисти не могу разумети, јер они знају само за оно што се једе и пије. Ми видимо да су многи Славe оставили, а верујем да нису зато што су противници Славe, бар овде, већ зато што су неверници па не осећају узвишеност славског расположења.

Зато браћо моја, будимо поносни на име своје и на Славу, јер је то дар који једино Срби имају.

Ми видимо на коликом је крсту српски народ разапет у нашој Отаџбини. Видимо прогоне Срба са колевке Српства - Старе Србије. Видимо прогон из Босне и Херцеговине где исти посао раде мухамеданци, као на Косову и Метохији. Видимо затирање имена српског у Мађедонији. Видимо у данашњој Хрватској прогон свега српског и похрваћавање које се врши над Србима у тим крајевима. Видимо Војводину која је ближа Србији била под Хабзбурзима него сада. Видимо ужа-снуту Србију у којој одрођени синови још вичу да је за све крива "велико српска буржоазија". Видимо поделу, тугу и жалост која је задесила емиграцију. Питаћете се због чега допусти Бог све то Његовом народу? Зато да га још више уздигне као и досад! Неће српски народ пропанути, него ће многи отпанути од српског народа, јер нису јунаци да носе достојанствено Часни крст.

Ми смо браћо моја у већој опасности овде него они тамо. Нас ова слобода ослободи од много чега доброг. Постадосмо материјалисти и равнодушни на све. Све нас мање ране рода нашег боле, све мање полагамо пажњу на нашу будућност. Све више стварамо зајевнице. Спремни смо да више поверујемо у лаж него у истину, не гледајући од кога шта долази. Свештенике смо деградирали у обичне чиновнике које ми упућујемо како да се држе код цркве. Та новине се није пре видела.

Недавно сам читао од Вука Драшковића "Молитву" и често ми један пасус долази на памет потстрекнут догађајима. Ту он говори о начину опхођења комуниста са народом током рата. Тако, комесар говори да је потребна акција против реакције, то јест контрареволуције. А кад му неко са страхом приговори да таквих нема, онда му комесар каже: Како ће бити акције ако нема реакције? Ако је нема треба је створити да би се имали против чега борити. Таква је код њих тактика од тада па надаље под разним видовима.

Ја видим овде већином старији и средњовечни свет. Учите децу из малена да се без Бога не може ни преко прага.

Почели смо пре три године Дом у Гринзбари. Намера је била да се ту и црква прави и повремено да све тамо преселимо. Ја видим узбурканост и неодлучност. Знам да сте многи емоционално везани за Калтон, што је разумљиво, али ми овде немамо услове за будућност. Не говорите попут безумних: После нас не мора ни сунце да сија. Будимо разборити и видовити. Гледајмо истини и стварности у очи. Ја сам у прошлом броју "Светосавника" мало наговорио о користи преселења на ново место. Неки су то погрешно протумачили, али ја остајем и тврдим да нам је будућност тамо, само треба одлучност и слога. Желите

ли да полако изумире ова парохија са нашим изумирањем и онда када остане на неколике особе да се претвори у музеј, ако и то могне?

Ово вам пре нисам јавно говорио, а сада вам отворено кажем да треба што пре селити у Граинзбару. Питао сам и Владика за његов савет и он ми је изричито написао ово што вам сад рекох. А Владика зна и види наш положај, и зна шта је добро за нас.

Зар има овде ико ко не би био поносан кад би на оном брегу подигли величанствен храм и уредили све како треба? Па имали би се чиме поносити пред децом својом и пред целом Аустралијом.

Ко има уши да чује нека чује!...

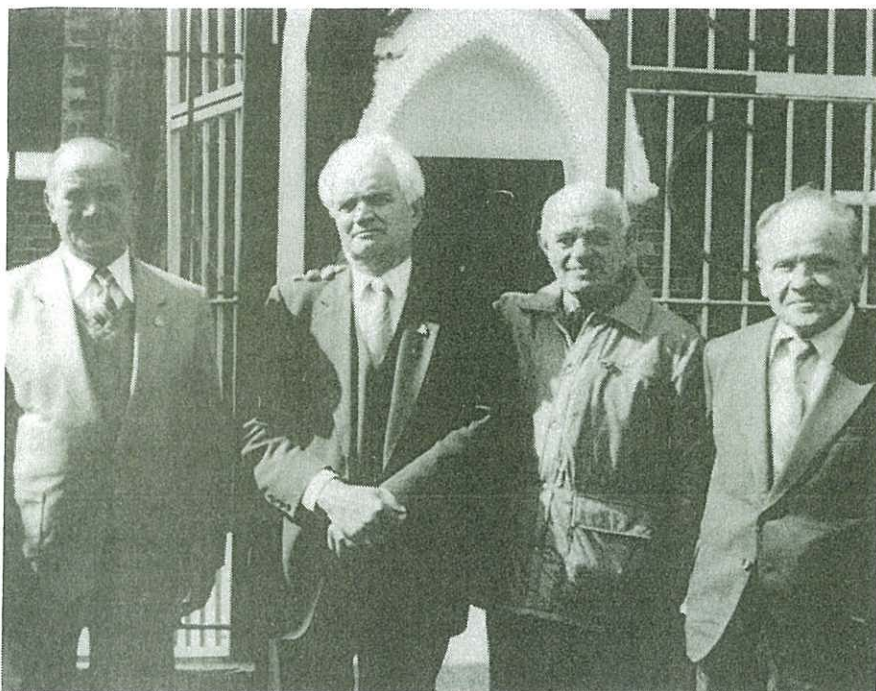
После поздрава гости су красно даривали Коло Српских Сестара и после разговарања весели и задовољни отишли кућама.

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ НА СЛАВИ

Владо Сталетовић ----	20.-	Славко Лакић ----	20.-	М. Милекић ----	20
Митар Козомара -----	20.-	Здравко Давидовић 10.-		Драган Контић -	10
Раде Чулић -----	50.-	Виљко Цвијетић --	20.-	Саша Кулинчевић	20
Витомир Обрадов ----	50.-	Лука Драгојло ---	20.-	Ђуро Јакшић ---	20
Анђелија Чубрило ---	100.-	Омлад.Клуб -Ст.Алб	50.-	Милица Илић ---	20
Никола Вујанић -----	25.-	Јово Бањанин ----	20.-	Радм.В.Живковић	20
ЦШО"Св Ђорђе"Ст.Алб.	50.-	Чедо Оклобџија --	50.-	К у р ј а к ---	20
Удружење Бораца ДМ -	30.-	Живор.Милошевић -	20.-	Власто Михаиловић	1
Драган Триван -----	10.-	Савко Даниловић -	50.-	Раде Јоветић --	20
ЦШО"Св Никола" бил.-	50.-	Вито Новаковић --	20.-	Бранко Ђорђевић	50
Ђуро Купрешанин ----	20.-	Фамил. Докмановић	20.-	Бранко Рупар --	50
ЦШО"Св.Тројица" Јал.	50.-	Живомир Николић -	20.-	Марко Стојнић -	20
КСС"Св.Петка" Јалорн	50.-	Милан Кнежевић --	20.-	Драги Ђорђевић-	20
Драгољуб Петровић --	20.-	Породица Кљајић -	20.-	Живад.Петровић-	20
ЦШО"Св.Петра и Павла"	50.-	С И К Д "Његош" -	30.-	Божана Сојевић-	20
КСС - Водонга -----	40.-	Софија Духон ----	30.-	Милан Ковачевић	20
Ацо Бановић -----	20.-	Дмитар Враћешевић	30.-	Мирко Томашевић	20
ЦШО "Св Стефан Деч!"-	50.-	Илија Врцељ -----	30.-	Милош Видачић -	20
Милутин Костић -----	50.-	Божо Миленковић -	20.-	Исо Крлеуша ---	25
КСС - Френкстон ----	50.-	Жарко Сретеновић-	20.-	Стево Бошковић-	20
КСС - Ст. Албанс ---	50.-	Серафин Грујић --	20.-	Десим.Огњеновић	10
Цвита Гавриловић ---	20.-	Марко Бањанин ---	50.-	Миодр.Костадиновић	
Војна Триван -----	10.-	Новак Вукелић ---	10.-	Вукос.Јовановић	20
К С С - билонг -----	50.-	Ана и Бранко Пјев.	20.-	Божо Мирковић -	10
Станија Мировић ----	20.-	Јован и Мил.Пјевач	20.-	Ранко Булатовић	30
Српсна Нар. Одбрана-	30.-	Васо Груловић ---	20.-	Манојло Поповић	40
Владо Бошњак -----	20.-	Драгица Оклобџија	20.-	Радис.Богићевић	25
Златко Андрејић ----	20.-	Коста Наградич --	50--	Фамил.Живановић	10
Фудб.Клуб "Србија" -	70.-	Милован Пауновић-	20.-	Перо Јевтовић -	20
Вука Јузбашић -----	20.-	Милан Цимбаљевић-	10.-	Михаило Томић -	20
Бранко Јевтовић ----	10.-	Атанасије Новаков.	20.-	Раде Оклобџија-	30
Марко Милекић -----	30.-	М. Живковић -----	20.-	УКУПНО = \$ 2.75	

Тога дана је расход био свега 195.долара, јер је плаћено само сви ско печење толико, а све остало су поклониле чланице К С Сестара, ш је за сваку похвалу на оваквој дарожљивости.

РАДОВИ НА КУЋИ

У марту ове године Скупштина је одлучила и ставила у задатак Управи да кућу код цркве реновира и прода за потребе наставка радова на Дому у Гринзбари. Разлог што је тек сада спремна за продају је у томе што се све радило добровољно. Ни један долар није утрошен за плаћање мајстора. Чак је Коста Наградић поклатио сву фарбу за кућу.

У следећем броју ћемо више и опширније написати колико је радио на кући.

На слици се виде радници на кући: Лазар Јузбашевић и Коста Наградић, и радници на одржавању имања у Гизбурну: Драган Континић и Бранко Стакић.

Жао нам је што нису били тог дана кад су се сликали Живота Нешић и Драги Борђевић.

КРСТЕЊЕ КЋЕРКЕ БРАНКА ЛУКИЋА

Радост је била велика породице ЛУКИЋ 19. јула 1987. Деда Александар и баба Милка су били срећни што њихов јединац Бранко и снаја Марија крсте кћерку ЈЕЛИСАВКУ. Кумовао је Јован Пјевач са супругом Милицом. Све три ове породице су узорни чланови цркве Свети Сава.

СА ПОМЕНА ЧИКА ДРАЖИ - КАЛТОН

Сваке године ми освежавамо успомену на покојног Драгољуба Михаиловића, вожда Трећег српског устанка, чинећи му парастос. То чинимо из два разлога: молимо се Богу да му души подари рајско насеље, а истовремено се потсећамо на трагедију која је наступила српском народу.

После службе о. Драгомир је одржао пригодну беседу, коју доносимо:

Драга браћо и сестре, у данашњем светом Јеванђељу се говори о томе како је Господ Исус Христос исцелио оног болесника рекавши му: опраштају ти се греси твоји, и како је одмах постао здрав. То нас учи да је често болест последица греха. И данс су многе болести последица греха. Људи склони пороцима склони су често разним болестима, посебно душевним, јер су пореметили Божји закон који чини уравнотеженост људске природе. Грех за који је плата болест, па и смрт, није само својство појединца већ и народа кога сачињавају појединци.

Ми Срби смо се осведочили да је то тако. Узмимо пример трагедије на Косову. Да великаши по смрти цара Душана не починише грех према својој нацији свађајући се и лажно сведочећи једни на друге неби наступила пропаст царства српскога. Стари летописци врло често после Косова говоре да је Бог допустио да српски народ страда "због греха наших". Пет стотина година је требало да српски народ страда и опомиње се да би била воља Божија да опет створи своју државу. И уместо да искористе тај дар Божији и створи православну Србију која би се управљала по принципима Немањића и према тежњи српскога народа, политичари створише мешавину, запоставивши интересе свог националног бића. Нису обратили пажњу на Његоша који каза:

"И у један кото да их свариш,
не би им се чорбе смијешале."

Заборавише вође да се не може "дружина с недружином дружити" и тако српски народ изгуби милион и по глава од те своје "недружине".

Појава Драже на Равној Гори била је једина нада Србима. Не нигде толико као у земљама ван "београдског пашалука", где бише подвргнути биолошком истребљењу. Појавом комуниста који се показаше најљућим противницима Срба још више поче српски народ да крвави. Дража поста опет симбол борбе за опробане путеве заштите "цркве и племена". И у тој борби паде Дража. Падосе десетине хиљада српских глава, падосе војводе и војници борећи се "за крст часни и слободу златну и за славу имена српскога". Хиљаде њих се повуче да би после наставили борбу а стотине хиљада прођосе кроз затворе, а неки из њих и не изиђосе.

Дража и цар Лазар имају много заједничкога. Оба су претрпела пораз а обојицу српски народ слави. Слави их због тога што су својим јуначким достојанством показали будућим нараштајима како се славно мре у борби против некрста. Лазарево царство заузеше мухамеданци: рушећи цркве, убијајући свештенике, разгонећи народ и турчећи. Многи су поклекли у том пакленом наступу, као што Његош мудри сведочи:

"Потурчи се плахи и лакоми,
млијеко их српско огубало".

Многи поносно и свето српско име оставише због страха и лакомости, и заменише Часни крст са полумесецом. На тај начин изгубише се за земаљско српско царство, а Небеског се одрекоше. Многи тражећи уточиште на западу код "кршћанских" владара после примише из истих разлога римску веру, да би и први и други одрођени синови српског народа постали његови највећи зулумћари и убице, трудећи се на тај начин да окаљају своју савест која их је опомињала на прошлост које се одрекоше њихови претци.

Дражином погибијом повратили су се исти страшни дани као после Косова, ако не још и опаснији. Кажем опаснији јер су Турци ипак имали страха Божијег, а комунисти немају ни тога. А човек који нема Бога у себи постаје окрутнији и безобзирнији од ма чега, јер он само мисли на себе. Све је подвргнуто његовој вољи и његовој идеологији, и као такав не преза ни од чега да би остварио своје циљеве. Комунизам се нарочито окомио на веру и то искључиво српску веру. Они кажу да то чине зато што су материјалисти, а материјализам не признава ништа изван материје. Стварност је другачија, јер је права српска православна вера против лажи, против насиља, против неморала, а они су за све против чега је Црква. Свете речи Јеванђеља кажу: "Где је дух ту је и слобода", где има вере ту има и слободе мисли, слободе личности и више вреди један живот човечији и његова душа но сва блага целог света. Они не желе да човек има своју личност, своју слободу, но да буду само неразумна карика у њиховом пакленом механизму.

Данас је Српска црква највећи противник комунизма у Југославији. Могу они покорити патријарха и епископе, могу приволети на сарадњу свештенике, што нарочито постижу уцељујући их кроз децу да неће напредовати у школи, или добити бољу парохију, али неће угушити глас Цркве. Све је то само привидна покорност, а српски православни народ, свештенство и епископат зна праву истину. Зато кад време дође опет ће људи одњихани у крилу Цркве постати јунаци попут Карађорђа.

Као што после пропасти Лазареве Србије настаде велика емиграција Срба ка северу и западу, тако би и после пропасти у Дражино време. Стотине хиљада кренуше да потраже уточиште на Западу, у нади, као и у старо време да ће се повратити у ослобођену земљу отаца. У пределима Мађарске, далеко од матичног гнезда стари Срби формираше колоније, подигоше цркве и школе. Али временом тај понос и нада спласнуше и њих нестаде утопивши се у новој средини. Бојим се да и нас "прогнанике нове" не постигне слична судбина. Подигли смо доста цркава, али изгледа да већ прва генерација губи битку за опставак.

Нека би свеблаги Господ услишио наше молитве и учинио души покојног чика Драже рајско насеље. И не само њему него свима који падоше борећи се за идеале Немањића током рата, а и после њега, а нама дао надахнуће да следујемо наше славне претке. Амин.

После помена било је послужење у дому које су припремиле вредне чланице Кола српских сестара "Огњена Марија".

ВИДОВДАНСКА ПРОСЛАВА 1987

У суботу вече 27. јуна 1987. било је доста хладно и већина Мелбурчана је седело код куће гледајући телевизију, грејући се поред добре ватре и очекујући шест бројева на лоту. Међути, овако н и с у сви провели суботње вече! Српски народ града Мелбурна је то вече обележио српски национални празник ВИДОВДАН.

Наша слободна српска црква Св. Саве из Мелбурна је на величанствен начин прославила Видовдан у општинској згради (North Melbourne Town Hall) на којој прослави је присуствовало преко 200 Срба и Српкиња свих предграђа. Заиста су имали шта да виде и чују јер била је припремљена богата академија у којој су учествовале две фолклорне групе: црквена група АВАЛА и гостујућа група СИНЂЕЛИЋ.

Програм је отпочео поздравом претседника Ц Ш О г. Витомира Обрадова, а затим је наш парох о. Драгомир Шиповац одржао дивно предавање о значају овог великог дана. Шесторо младих Срба је извело "Косовско певаније" у коме је описана косовска трагедија, а уједно и надахнуће са којим су косовски јунаци ступили у бој за КРСТ ЧАСНИ и СЛОБОДУ ЗЛАТНУ. Између наступа двеју фолклорних група, ученици недељне школе су одрецитовали пригодне рецитације што је било на велико задовољство и одушевљење свих присутних. По завршеном програму наши фолклористи су повели КРАЉЕВО КОЛО на челу кога се вилас српска застала. Тиме је отпочела игранка која је трајала до касно.

Атмосфера је била проткана радошћу што се успомена на косовски еп није угасила и што млађи нараштај продужава слављењем овог великог дана.

Следећег дана, на сам Видовдан, после свете литургије наш парох о. Драгомир је одржао Помен палим косовским јунацима и осталим многобројним српским борцима који су положили своје животе за добро свог напаћеног српског народа и за његове светле идеале. Такође су истог дана парохијани и чланови Ц. Ш. О. отишли на гроб Незнаном јунаку и тамо свечано положили венац и заједно се помолили Богу за покој душа КОСОВСКИХ ЈУНАКА и одали пошту аустралским војницима.

Јован Пјевач

ОСВЕЋЕЊЕ СПОМЕН КРСТА У МАНАСТИРУ

Идеја за подизање Спомен крста потекла је од Његовог Преосвештенства епископа Г. Петра, коју је прихватио Епархијски савет, чему су се придружиле црквено-школске општине, кола српских сестара, националне организације и појединци. Спомен крст је постављен у гробљу манастирском у спомен преко милион и по мученички побијених Срба током Другог светског рата и после њега. Целати су били разних народности и убеђења, али јединствени у мрњи према српскоме православљу.

Освећење је извршио епископ Г. Петар, уз саслужење свештенства и у присуству великог броја народа широм Аустралије у суботу 12.9.1987

ИЗЛЕТ ФГ "АВАЛА" НА СНЕГ

И ове године је нови вођа фолклорне групе "Авала" Марко Милекић организовао излет на снег. Одзив је био одличан и тако крену смо аутобусом 9. августа на Мт. Була. Групу је пратио и Витомир Обрадов, председник наше црквено-школске општине.

Веселу и игри није било краја у снежној атмосфери, а дан је био идеалан. Једини је био проблем што су момци показивали свој супериоритет над девојкама у вештини скијања. Тешкоћа је била да се сви сакупе ради сликања, јер су сви били заузети искориштавањем једнодневнoг излета. Ипак, све је дивно било.

На слици се види једна група омладине ФГ "Авала".

ОСВЕЂЕНА НОВА ТРПЕЗАРИЈА ЗА ДЕЧИЈЕ ЛЕТОВАЛИШТЕ

Савезно коло српских сестара већ неколико година одржава Дечије летовалиште током летњег распуста у манастиру. Да би остварење свог програма успешније могле спроводити решиле су са благословом епископа да подигну Трпезарију за децу. Тако су кренуле на посао и дошле до остварења замисли.

Ове године о својој слави Великој Госпојини епископ Г. Петар са о. Томом извршио је освећење Трпезарије.

УСЛЕД БОЉЕ ОПРЕМЉЕНОСТИ "СВЕТОСАВНИКА" ИЗЛОЖЕНИ СУ И ВЕЋИМ ТРОШКОВИМА ТАКО, СВАКИ БРОЈ ПОЈЕДИНАЧНО КОШТА САМО ЗА МАТЕРИЈАЛ ОКО \$ 2.00. МОЛИМО ВАС ДА УКОЛИКО ЖЕЛИТЕ ИСТИ СТАНДАР ПРИЛОЖИТЕ ЗА ЊЕГОВО ИЗЛАЖЕЊЕ. И ДАЊЕ ЂЕМО СЛАТИ СВИМА, А ОЧЕКУЈЕМО ПРИЛОГ УМЕСТО ПРЕТПЛАТЕ.

У П Р А В А

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ САБОРУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Од доњег текста који су написали свештеници шабачко ваљевске епархије оградиле су се "свети оци" Српске цркве. Уместо да се с њиме закриле они се ограђују. Боже, уразуми их!

ОГРАДА ОД НЕОДГОВОРНОГ

Свети архијерејски сабор на овогодишњем редовном заседању у седници од 2. јуна 1987. године донео је ову одлуку:

„Оградити се од неодговорног писања „Гласа Цркве“ бр. 3/87, који издаје свештенство Епархије шабачко-ваљевске, и умољити Његово Преосвештенство епископа шабачко-ваљевског Јована као надлежног епархијског Архијереја да убудуће не дозволи слично писање“.

... Управо се налазимо у времену када се одржава овогодишње заседање Сабора Српске православне цркве. Сам чин отварања Сабора под сводовима древне српске светиње — Пећке Патријаршије, у моменту кад цело друштво улаже напоре у сређивање озбиљних проблема на просторима Косова, даје наду да је епископат наше цркве и те како у стању да у датом моменту осети потребу историјског тренутка. Нема сумње, то је велико охрабрење за све вернике наше цркве на Косову кад виде свог Патријарха и епископе, у својој средини. Кад осете да нису сами, да нису остављени и пренуштени сами себи. Јер Црква је увек била уз свој народ. И данас Српска црква са нескривеним поносом истиче чињеницу да се ни један свештеник са Косова није иселио. Духовни пастири остају, обилазе празне домове, у молитви и нади на повратак свог протераног стада.

Дубоко верујемо, да ће Свети архијерејски сабор, поред одласка на Косово, у току свог рада изаћи са јасним и гласним програмом шта Српска црква данас хоће, може и мора да учини да се део њеног организма на Косову не осети запостављеним. Како одлуке, саме по себи, не значе ништа ако се не спроведу у живот, и често остају мртво слово на папиру, ваљало би конкретно урадити следеће:

— При Светом архијерејском синоду основати Косовски одбор који ће непрекидно бити у вези са Рашкопризренском епархијом (Епископом, свештенством, монаштвом и верујућим народом), дакле, помно пратити живот Цркве на Косову и посвећивати пуну пажњу сваком појединачном, па и најмањем, угрожавању верског живота и права тамошњих чланова Цркве.

— У циљу правременог и истинитог обавештавања црквене јавности основати Косовски билтен Српске православне цркве, који би доносио све информације везане за живот православних Срба на Косову, о тешкоћама и проблемима са којима се сусрећу, или пак, о постигнутим позитивним резултатима који би били охрабрење и подстрек за опстанак нашег народа на Косову. У том смислу у свим јавним гласилима Српске цркве, покренути и Косовску рубрику, која ће са своје стране давати допринос јачању духовне везе свеукупног нашег народа коме је Косово симбол и одредница црквеног и националног идентитета.

— Организовати јавну Косовску трибину Српске православне цркве, при Патријаршији у Београду и Рашкопризренској епархији у Призрену, на којима би узимали учешћа поред чланова Косовског одбора, културних и јавних радника који су спремни да подрже и помогну акцију своје Цркве, и обични људи са Косова о чијој је судбини реч. Ова Трибина би се могла одржавати и у другим крајевима наше Цркве, како би се постигла међусобна духовна веза и јединство наше Цркве и народа, и да се никада више не деси што се догодило ојађеним Србима са Косова, када им нико од Београђана не пружи братску руку подршке и помоћи на њиховом путу тражења правде од Железничке станице до Сава центра и Скупштине.

— Посланицом Светог архијерејског сабора и свим другим погодним средствима и начинима позвати све наше вернике избегле и исељене под притиском шовинистичких Шинтара са Косова, да се врате на своја стара огњишта, макар се на тај начин још једном жртвовали за општу ствар наше Цркве и народа, на крају крајева за добробит наше целе заједнице. А као подршку тој акцији цела Црква би, као саборни организам, свим расположивим средствима (материјалне и духовне природе), помогла да им се обезбеде елементарни услови живљења на косовским просторима. Дакле, уместо сеоба Срба са Косова, организовати сеобу Срба на Косово. Не само Срба избеглих са Косова него и свих који су спремни да иду и живе на Косову и да се тако жртвују за опште добро.

— На прагу смо великог црквенонационалног јубилеја — 600-годишњице Косовске битке. То је добра прилика за преиспитивање наше свести и савести пред непогрешивим судом историје. Да би што достојније дочекали и обележили ову значајну годишњицу, погодна је прилика да Свети архијерејски сабор, идућу 1988. годину, као претходницу те свете године прогласи **Покајном косовском годином**. А то значи: појачати молитву за Косово, наредити вишедневни пост са исповешћу и причешћем, организовати поклоничка путовања свим српским светињама, особито оним на Косову, повести акцију за обнову запуштених косовских светиња и радити на организацији централне прославе у манастиру Грачаници или на неком другом погодном месту на Косову.

Свети архијерејски сабор на свом овогодишњем заседању неће моћи да мимоиђе и други велики проблем наше Цркве тј. питање њеног јединства и саборности као битног својства Православне Цркве. Данас, више него икада, тешке ране цепања црквеног организма, вапију за видањем и исцељењем. А то су такозвани Амерички раскол, и самовољно оцепљење самозване македонске цркве и својеврсни облик сталешког подвајања унутар Српске Цркве.

— Што се тиче такозваног Америчког раскола, дела наше Цркве у дијаспори, сазрело је уверење на обе стране, и код јерархије

и код највећег дела верника, да је крајње време да се озбиљно конкретно приступи решавању овога питања. Разуме се, то је бар св коме јасно, да решење овог проблема највећим делом зависи од муности и хтења епископата Мајке Цркве, поготову што за то постој добра воља са друге стране. Као доказ да је то питање сазрело коначно решавање потврђују и писма великог духовника нашег времена Аве Јустина Ђелијског и групе српских интелектуалаца упућених Светом архијерејском сабору, као и свих доброжелатних свештеника и верника, која објављујемо у овом броју. Ако би Свети архијерејски сабор са своје стране (а требао би!) имао добру вољу, опште уверење да би ваљало чинити следеће:

а) Прогласити неважећим све одлуке из 1963. године, које изазвале несрећну поделу у дијаспори и организовати црквени живот у сагласности са Уставом Српске Цркве и тамошњим приликама и околностима. Дакле, повући све тужбе и обуставити сва суђења са ове стране.

б) Повући одлуку о рашчињењу Епископа Дионисија и све одлуке о рашчињењу свештеника који су остали уз њега. Такође, повратити сва права верницима на тој страни, која им као члановима Цркве припадају.

в) Признати ваљаност хиротоније и рукоположења свим епископима и свештеницима као и ваљаност њиховог чинодејствовања после 1963. године. И у том смислу признати административну поделу на епархије и парохије, а где је то потребно, извршити у договору са Црквено-народним сабором реорганизацију црквеног живота.

г) Основати загранични синод Српске православне цркве који ће координирати рад са Светим архијерејским сабором и синодом бити непосредно потчињен овима.

Сматрамо да овим одлукама ни у чему не би био окрњен ауторитет Светог архијерејског сабора. Напротив, све ово би било у духу древне традиције и канона Православне цркве, и нема сумње, да је овај гест добре воље архипастира наше Цркве наишао на опште одобравање и дивљење код свих оних који искрено желе добро својој Цркви и своме народу.

— Када је реч о македонском расколу треба и овде гласно и јасно казати да за аутокефалност овог дела Српске Цркве не постоје услови нити стварна потреба. Зато треба конструктивно радити и превазилажењу постојећег стања у духу хришћанске љубави и смирења.

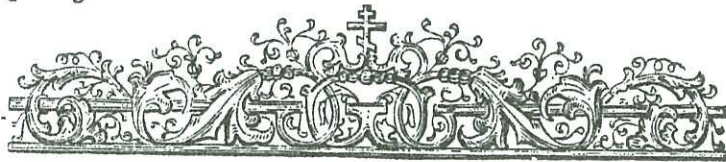
— Крајње је време да Свети архијерејски сабор заузме одређен став у духу канона Православне Цркве и према Свештеничком удружењу као својеврсном облику јерархијског подвајања унутар Цркве. Већ дуже време, ова група у Српској Цркви, понаша се самовољно оглушује се о одлуке највиших црквених тела, чиме руши ред и дисциплину и отежава нормалан рад Цркве. Уколико ова група претендира

је да се назива свештеничко удружење, ваљало би да свој рад и активности усагласи позитивном законодавству и Уставу своје Цркве. У противном, ради црквеног поретка, Светом архијерејском сабору остаје једино да према члановима тог удружења примени законске санкције.

— О Светом Владици Николају, сматрамо да је довољно речено у Писму свештенства шабачковаљевске епархије, осим што би додали:

Васколико свештенство Епархије Шабачковаљевске, сведочећи православно самосазнање и осећање и вољу Цркве на овом подручју, у саборном молитвено-литургијском јединству, синовски моли Свети архијерејски сабор Српске Православне Цркве да светло Име Светог Архијереја Христовог НИКОЛАЈА ЖИЧКОГ саборно унесе у СИНАКСАР — Саборник — Календар СВЕТИХ у Цркви Божијој, јер је Његово Свето Име већ уписано у Вечну Књигу Живота, као верног Сведока Јагњетовог, као Угодника Божијег, као Учитеља и Пророка, као Архипастира и Духовног Оца христоименитог светосавског народа у Цркви Божијој, на земљи Српској и у читавом Православљу.

Његов Свети Спомен већ се слави широм Православља и саборно слављење Његово биће само ново сведочење наше заједнице »са Свима Светима« — на дубље »познање Љубави Христове која превазилази сваки разум«.

БЕСЕДА ВЛАДИКЕ ЈОВАНА

Ову беседу је одржао владика шабачко-ваљевски Јован (Велимировић) на парастосу поводом 30 година упокојења Владике Николаја. Помен је био у манастиру Ђелијама код Ваљева прошле године.

Као духовни и физички сродник Владика Николаја, коме је Владика оставио у аманет да после његове смрти бринем о његовом телу и да настанем да му тело пренесем у отаџбину и сахраним на подесном месту, поздрављам данас овај скромни, комеморативни, молитвени скуп окупљен о тридесетогодишњици упокојења Владике, да узнесемо топле молитве Богу за напаћену и намучену душу његову и да му одамо дужно поштовање и захвалност за све оно што је у току свога ретко плоднога живота урадио и нама, своје потомству, оставио у наслеђе као непроцењиву духовну имовину. Сећам се данас живо једнога момента у Охридy, како се владика просто разболео када је чуо да је умро један наш Патријарх и да је тестаментом оставио дванаест

милиона динара. Владика се пренеразио, па је узвикнуо: »Да ли је овај Патријарх имао у животу и једно добро дело или је само гомилао новац на камару? Боже, учини да умрем као сиромах и да моја смрт не буде узрок ничије свађе и мржње, као што то обично богата наслеђа изазивају.

Тако се и догодило. Владика је умро као пуки сиромах, без икакве личне имовине, осим једнога малог сељачког ћилимчета кога су му поклониле монахиње жичке епархије. Са тим ћилимчетом био је прекривен његов ковчег и са њиме је и сахрањен. Али, иако Владика Николај није имао материјална блага, он је читавог живота, само својим личним знојем, трудом, једном пословичном марљивошћу стицао једно друго богатство: духовно, књижевно, искуствено богатство и сво то непроцењиво благо оставио неокрњено у наследство својим драгим Србима, својим православцима, својим монасима и монахињама, својим богомољцима, свима људима добре воље, свима који у Бога верују и који траже спасења својим душама. То богатство Владике Николаја је толико велико да је непотрошиво. Пуних тридесет година после Владичине смрти није се успело да се све што је написао и оставио иза себе скупи, среди и штампана. И ко зна колико ће још трајати тај рад на сакупљању Владичиног опуса и када ће цео његов труд бити сагледан у пуној реалности, односно, када ће моћи да се процени колико је духовно богатство оставио иза себе и колико смо ми његови дужници. Седам ипо векова троше Срби духовно богатство које им је Свети Сава оставио и не могу да га потроше. Ми се, тако рећи, у том погледу налазимо на почетку. Духовно богатство које је оставио Србима Владика Николај вероватно је мање од онога што га је оставио Свети Сава, али ће Срби духовно живети од духовног капитала Владичиног кроз векове и векове.

Наша православна браћа Руси, како данас чујемо, у једном свом манастиру у Америци, прогласили су Владика Николаја за свеца и израдили му икону као »СВЕТИ НИКОЛАЈ СРПСКИ«. Копија ове иконе колала је и у нашој земљи у последње време.

Прошло је равно 30 година од како се упокојио Владика Николај. За то време Владика је требало да заузме своје заслужено место великог јерарха, духовника, беседника, писца, мисионара у Српској Цркви. Да се један човек или један догађај у историји измери, процени, вреднује по својим заслугама, потребно је да прође најмање двадесет пет година. За протеклих тридесет година, Владика Николај је, ето, добио место у руској Цркви и друштву, па је поготову требало да нађе заслужено место у нашем, српском друштву. Шта се то догодило да је Владика Николај тако вреднован код Руса а није код нас Срба.

Догодило се нешто што није пратило ни једну личност наше новије историје Цркве. Догодило се да је било забрањено да се објави смрт Владике Николаја у нашој земљи! Нашом, ЋИРИЛОВОМ азбуком ни у једном јавном гласилу у земљи, ни црквеном ни политичком, није забележено да је Владика Николај умро. Сећам се да ми се јавио Патријарх Викентије, после примљене вести да је Владика преминуо, и рекао да ће он лично написати некролог о Владици Николају за службени лист Српске Цркве, за »Гласник«. Међутим, после тога је Патријарх занемео и више о томе ни речи није рекао. На томе се све завршило. Од онда па до данас Владичину смрт прати мукло ћутање.

И није то све и није само то. Име Владике Николаја дочекивано је у земљи на мач. Владика је од почетка нападан у свим јавним гласилима као народни непријатељ, као фашиста, као љотићевац, као присталица Драже Михаиловића, коме је поред писама, слао иконице и крстиће; као оснивач и вођа богомољаца, најнегативнијег дела нашега друштва: занесењака, фанатика, мрачњака...

Ишло се тако далеко, да су неки новинари назвали Хитлера светитељем епископа Николаја. Други су нападали Владику да је у неким својим предавањима срањивао Хитлера са Светим Савом. Све најцрње што се могло измислити лепило се за име епископа Николаја. Имао се утисак, у појединим кампањама, да се многи новинари уче како треба клеветати и грдити некога на случају Владике Николаја.

Није се водило рачуна да ли оно што се пише иоле одговара истини, него се само водило рачуна да се што више клевета измисли, да се срочи што ружнији и поганији речник, да се Владика што више окаља. А све то је чињено неодговорно, увредљиво, без званичне осуде и без утврђене судске кривице Владике Николаја. То је беспримерна хајка на човека који није суђен ни осуђен и за кога нема утврђене кривице пред законом.

Нечувено је да се једном кардиналу Степинцу, осуђеном за почињене незаконитости, дозволи да се после смрти пренесе и сахрани у загребачкој катедрали и изложи јавном поштовању целога католичког света, па и света уопште.

Владика Николај, који је од првог дана немачке окупације бис лишен званичних функција и конфиниран у Љубостињи и Војловици да би најзад завршио у злогласном логору Дахау, чије је ране на телу и души и у гроб однео; човек који је за цело време окупације трпис велики немачки притисак, али није дао ни једну изјаву у корист окупатора; човек који се заједно са Патријархом Гаврилом одупро и Ми-

лану Недићу да уђе у његову владу у Бечу, — крив је и бесомучно се напада као сарадник окупатора и име му се прогони у земљи каскужно.

Када је Милан Недић посетио манастир Војловицу, при крају окупације, и предложио да Патријарх Гаврило и Владика изађу из Војловице, дођу у Београд, сазову Сабор архијереја и издају једну посланицу против комуниста, Владика Николај је то спречио речима: »Не смеш, Гавро, нипошто издати посланицу против комуниста, јер ми не ратујемо са комунистима, ми се боримо против БЕЗБОЖНИКА, и то против безбожника и са лева и са десна, а то значи да смо ми и против немачких безбожника.

И тако је та ствар пала у воду. Такав је став био Владике Николаја према Хитлеру. А какав је став данас према Николају? И зашто?

Данас се Владика Николај оглашава за непријатеља свога народа, јер се, наводно, за време рата држао издајнички, — тако говори критичари Владике Николаја. Еп. Николају се једино може приписати да је изразити АНТИБЕЗБОЖНИК, односно противник оних који Бога не верују. Владика са безбожницима није правио компромисе, као што Бог не трпи људско срце подељено између Њега и ђавола.

Владика Николај је целог века славио Бога и усменом и писаном речју и животом својим. Био је у животу вредан човек. Ту своју вредноћу није употребљавао за стицање материјалних блага, него је само журио да што више Бога прослави. Када је беседио није му био циљ да себе уздигне, него да Бога слави, а када је писао књиге није му био циљ да се богати, него да име Божије проноси кроз свет и помаже верној народу око спасења душа.

Славећи целог века Бога, Владика се уподобио Богу. Постао му је сличан у животу, нарочито у земаљском крају. Суђено му је да издржи све оно што је издржао и Господ Христос. Да на правди Бога, буде оклеветан, исмејан, осуђен, бачен у стравични логор, тучен и трновим венцем овенчан. Зар подударност са Господом Христом није очигледна?

Икао што се срдита немоћ јеврејских старешина и народа окренула у величанствени тријумф Спаситеља Христа, очекујемо да ће се и дани тешких неправди према Владици Николају претурити преко главе и да ће Владика заузети своје достојно место у своме народу. Неправда није вечна, вечна је само истина — чврсто је уверење нашег народа и наук историје!

ГЛАС ЦРКВИ

ПОМОЗИМО СЕБИ

Сала у Гринзбари је потпуно озидана. Постављене су цеви и шахте за одвођење воде са крова. Ископан је резервар где ће се вода скупљати. На реду је постављање врата и стакла у прозоре, и патос. Само то ће коштати са нашим радом око \$ 40 000. Тиме би сала била донекле оспособљена за употребу. Рачунали смо у овој години обележити у њој 35. година постојања ЦШО "Свети Сава", али изгледа да ће за то бити већ касно. Сада се надамо да у њој прославимо Српску нову годину.

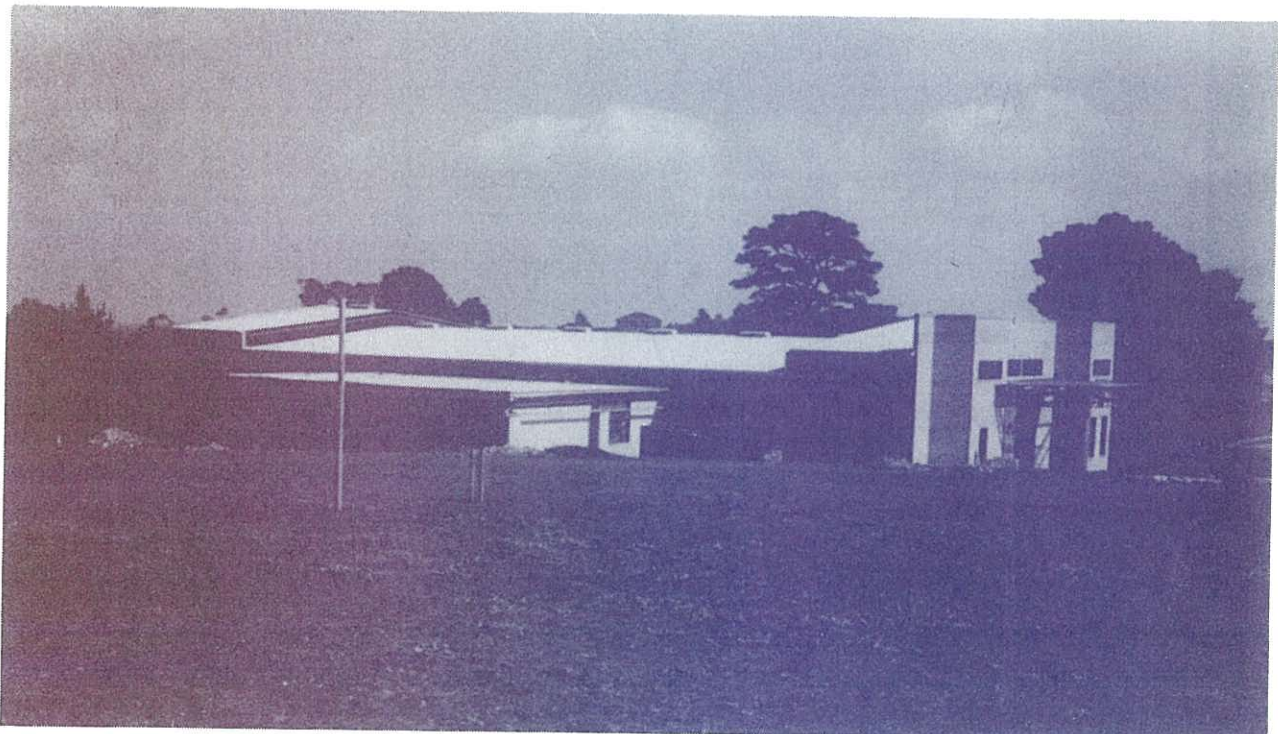
Ми имамо око 300 парохијана и чланова. Само чланова има 130. До сад је за Дом дало око 60 домаћина више од \$ 500. Осталих 200 се нису до сада показали великим приложницима.

Ајте браћо, приложите вас 200 макар по \$ 500 и имаћемо огромну суму од преко \$ 100 000, са чиме ћемо моћи много направити, а нико неће ни осетити.

Тако, за кућу можемо добити око \$ 100 000 и од вас око \$ 100 000, и тако би могли салу завршити и оспособити је са намештајем.

Ова браћа што су дали између \$ 500 - 8 000 нису дали од сувишка, но из љубави, јер нико од њих није богаташ.

**Помозимо својој цркви, јер тиме помажемо себи!
Не дозволимо да најстарија и најбогатија црква очајава гледајући како други напредују.**

ПОГЛЕД НА ДОМ У ГРИНЗБАРИ С ГОРЊЕ СТРАНЕ

УТЕМЕЉАЧИ ЗА ДОМ

Драгомир Секулић -----	8.200	Коста Наградић и синови-	3.765
КСС "Огњена Марија" --	8.411	Милан и Вера Кљајић ----	3.700
Бранко Ђорђевић -----	4.800	Станиша Грујић -----	3.520
Дмитар Враћешевић ----	4.300	Милорад Вековић -----	3.100
Данко и Грета Ћосић --	3.800	Драгољуб Гвозденовић ---	3.000

ВЕЛИКИ ДОБРОТВОРИ

Ратко Божиновић -----	2.988	Лазар Јузбашаић -----	2.270
Марко/Невенка Бањанин-	2.550	Марко Милекић -----	2.220
Михаило Томић -----	2.500	Манојло Поповић -----	2.000
КСС "Кнегиња Зорка" --	2.500	Бранко Пјевач (породица)	2.000
Илија Чубрило -----	2.440		

ДОБРОТВОРИ

Драги и Петар Ђорђевић	1.900	Витомир Новаковић -----	1.170
Раде Оклобџија -----	1.824	Милан Цимбаљевић -----	1.160
Раде Јоветић -----	1.800	+ Раде Јакшић -----	1.100
Спасоје Цвикић -----	1.720	Милан Вековић -----	1.080
Никола и Нада Вујанић-	1.705	Радмило и К. Живковић --	1.070
Миодраг Костадиновић -	1.600	+ Радомир Јовановић ----	1.020
Радисав Богићевић ----	1.700	Мићо Милојевић -----	1.000
Марко Брковић -----	1.450	У.Б. "Дража Михаиловић"-	1.100
Витомир Обрадов -----	1.700	Софија Духон -----	1.000
+Чедомир Борисављевић-	1.700	Ђуро Јовановић -----	1.000
Владимир и Ана Бошњак-	1.330	Јован-Бата Лазић -----	1.100
Лука Томић -----	1.200	Санко Аперлић -----	1.140
Живадин и Р. Петровић-	1.200	Тихомир Оклобџија -----	1.007,49
Младен Сојевић -----	1.170		

ДОСАДАШЊИ ПРИЛОЖНИЦИ ЗА ДОМ

ОД \$ 500 НАВИШЕ

Властимир Михаиловић -	900	Ранко Булатовић -----	540
Живота Нешић -----	900	Тодор и Р. Вукомановић -	540
СИКПД "Његош" -----	900	Обрен Поповић -----	510
Слободан Деспић -----	850	Даница Кљајић -----	500
Милутин Костић -----	700	Др Слободан Филиповић --	500
Радмило Б.Живковић ---	750	+ Мићо Ђукић -----	500
Драгић Јанковић -----	670	Петар Докмановић -----	500
Зоран Краварски -----	600	Серафин Грујић -----	500
Алекса Шиповац -----	600	о.Драгомир Шиповац ----	600
Марко Жугић -----	590	Никола Марковић -----	500
Даница Ђокић -----	550	Марија,Марко и Горан Ћосић ---	600

ДО 23.8.1987.

Гојко Лакић ---- 20
Јово Дубајић --- 50

ПРИЛОГЕ МОЖЕТЕ
КЛАЈМОВАТ НА ТАКСУ

НАДАМО СЕ ДА ЋЕ СЕ ЈОШ МНОГИ УВРСТИТИ У ДОБРОТВОРЕ ДОМА.
ВРЕМЕ СЕ ПРИМИЧЕ ЗАКЉУЧИВАЊУ ГРАДЊЕ. ПРЕГАОЦУ БОГ ПОМАЖЕ!

Најбоља фотографија 1986.

Новинска агенција Танјуг организовала је и ове године традиционално такмичење за избор најбоље фотографије у протеклој години. За најбољу новинску фотографију, снимљену и објављену у 1986. години, жири Танјуга је прогласио слику Драгана Јовановића „Без речи“ која је објављена у „Књижевној речи“ 25. јуна прошле године. Фотос је направљен 20. јуна 1986. у Косову Пољу, када је група косовских Срба и Црногораца кренула из Клине и метохијских села, Батуса и Косова Поља за Београд — на колективно исељавање. На излазу из Косова Поља ка Приштини зауставио их је кордон милиције. Даље нису могли, па су се вратили у своја села и домове. Интересантно је напоменути да уз награђни фотос није било објављено и име аутора. Овога пута га ето објављујемо из више разлога. Главни је наравно тај што је Драган Јовановић постао аутор фотографије 1986. године и што ће с временом његов фотос добити још већу документарну тежину.

Срби не беже само са Косова

АЛБАНИЗАЦИЈА ДЕЛА ЕПАРХИЈЕ ВРАЊСКЕ

Свети архијерејски синод са жаљењем истиче да проблем исељавања православних верних није мимоишао ни Епархију врањску, на чијем југозападном делу живе Албанци који скрнавље српске храмове и гробља, узурпирају црквену имовину и врше својеврстан прогон Срба. Услед тога, у последње време из 11 села (Велики Трновац, Мали Трновац, Летовица, Несалац, Ораовица, Црнотинац, Шушаја, Букуревац, Неговац, Лучани и Бурбевац) иселило се 448 домова са око 2000 српских душа.

Сада у овим селима живи чисто албанско становништво које слободно скрнави српске православне храмове, а у њиховим портама напаса овојв стоку.

У истим невољама налазе се и села у околини Прешева (Бигљача, Самољница, Грамада, Трнава, Рељан, Буштрање, Жујинце и Турнија), из којих се, заједно са варошицом Прешево, иселило 671 српска породица са око 3350 душа. Одавде није исељено још све оно што је српско, али ако се овако настави то време није далеко.

на коме је решено да Косово и Метохија имају право на отцепљење када се створе услови.

Сад читамо о Фадију Хоџи и његовој улози, а док је био на власти ни помена није било. Читамо и између редова да су Шиптари куповали земљу од Срба из државног буџета, које је финансирала у највећој мери С.Р. Србија, као и цела Југославија.

У југословенској штампи ми често читамо жалопојку због тога што СР Србија нема моћ да заштити од прогона српски народ на Косову и Метохији, а кад ово прочитамо долазимо и до новог сазнања. Савез К.П. Србије не жели да заштити ни оне што су у границама јадне Србије.

Према томе намеће се закључак да све што Шиптари чине иде у сагласности са Партијом. Мора да је још важећи споразум постигнут у Бујану

СВЕШТЕНИК ЖАРКО ГАВРИЛОВИЋ
У ОДБРАНИ ВЕРЕ И НАЦИЈЕ

У Југославији, нарочито после последњег рата, намерно или злонамерно, ствара се нерасположење према Србима у многим дсловима наше земље, а на Косову се, тенденциозно, врши геноцид над Србима. Косово је српско огњиште и гробљиште, српска слава и пораз. Дечани и Видовдан. На Косову се данас силују девојчице српске националности од 6, 9 и 13, година, девојке и удате жене, убијају се људи, пале манастири и коначи, скрнавe гробови и светиње, туче стока и насилно се узима српска земља. Косово је терен на коме је пала „нова власт“ у Југославији на испиту своје прокламоване националне једнакости, јер је она забранила повратак 200.000 Срба после рата које су балисти протерали до 1945. год. са њихових вековних огњишта, а на Косово се „довлачи“ жива снага из Албаније чији број скоро достиже цифру ових мученика. Са каквим правом, изузев да се Срби потисну са Косова? Стално се прича како је Косово обећато Албанцима, а ко је то обећао, чија је то дедовина и очевина, да се тако багателише као нечија прђија, нико нема храбрости да каже. О, кукавно српство растрошено?! Докле ћемо, у доба мира, подносити гласове о насиљу, силовању, убиствима и прогону са Косова недужних људи и ћутати као да се то нас ништа не тиче? А силовање само једног детета, ма где у нашој земљи, ма које националности, јесте силовање и наше деце, наших супруга и мајки, јер ће, полако, ако овако ствари буду текле, доћи ред и на њих.

Да је Србија у неравноправном положају у нашој земљи, сведочи и чињеница да она не може да заштити свој народ на територији своје републике коју су искомадали на покрајине, док су друге покрајине које су припојене неким републикама које их никада нису имале, остале уз матицу-републику. Декретом су од српске нације створене две нације, од српске цркве — две цркве, од СР Србије — две покрајине и тако *рашичечена* Србија озакоњена уставима. Албанци немају новаца за свој сопствени развој него други приморавају СР Србију да одваја 1,57 друштвеног производа, али они имају милијарде динара и девиза за куповину српске земље. Да ли је ико покушао да евидентира откуда контрареволуционарима толико девиза и динара да разбијају нашу земљу?

У књизи "На бранику вере и нације" прота Жарко наводи и непознат, б за мене податак, да су Бугари током рата протерали око 70 000 Срба да им нова власт није дала повратак на прадедовска огњишта. Он тако говори да је вођство Аутономне покрајине Војводине незаинтересован за прогон Срба и да је лакше са Шиптарима направит споразум него њима.

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ ЗА ЦРКВУ

ОД 14.ЈУНА ДО 1.СЕПТЕМБРА 1987.

о. Драгомир Шиповац - 50.-	Љубиша Николић - 100.-	Недељко Гргуревић 50.-
Глигорије Хешков -- 10.-	нечитак потпис -- 5.-	Витомир Обрадов - 87.-
породица Токановић	Живадин Петровић - 10.-	Живадин Петровић - 28.-
за + Јованку ----- 50.-	Исо Карлеуша за	нечитак потпис -- 20.-
Недељко Павловић -- 20.-	+ Милку ----- 20.-	Станиша Грујић -- 20.-
Александра Јакшић - 1000.-	Бранко Стакић -- 100.-	Радм. Б. Живковић - 10.-
Србољуб Марковић -- 20.-	Владо Сталетовић - 5.-	Спаса Јокић ----- 20.-
Милан и Т. Радојевић 20.-	Мирко Томашевић - 6.-	
Милан Варићак ----- 30.-	Лука Топић ----- 10.-	Хвала браћо на вашем
Бранко Зорђевић --- 20.-	Зорица Павићевић - 10.-	прилогу који чините
Сава Раданов ----- 40.-	Вера Ковачевић за	за свакодневно одр-
Михаило Томић ----- 64.-	+ мужа Рајка ---- 200.-	жавање своје цркве.

ПРИЛОЗИ ЗА "СВЕТОСАВНИК"

Витомир Новаковић ----- 5.-	Радмило В. Живковић -- 5.-
Драго Медич ----- 10.-	Саша Кулинчевић ----- 40.-
Степа Степановић ----- 10.-	Михаило Јовановић --- 10.-
Живомир Николић ----- 5.-	Драган Шокчевић ----- 10.-

ПРИЛОЗИ У НАТУРИ

- Милка Марковић ---- сашила је два стихара за дечаке у олтару. Она је такође поклонила и траке за исти.
- Витомир Обрадов --- поклонио је српску заставу са копљем и материјал за оквир у коме ће се чувати Плаштаница.
- Стево Савановић --- направио оквир за Плаштаницу.
- Коста Наградич ---- поклонио сву фарбу за кућу. И не само да је даровао, већ је и стално радио са другим.

%%%%%%%%%

КАКАВ ТРЕБА СРБИН БИТИ

...Србин је само онај који је велики Србин: камо среће, да мали, они Ватикану драги Срби, и не постоје. Једино су они, ти велики С Р Б И, стварали српску културу и српску историју — од Немање и Светог Саве па до Карађорђа, Његоша, Вука и... где би био крај мојој срећи, кад бих могао да ту уврстим и себе!

"Великосрпство" није никада расло из мржње према неком другом народу, нити је водило ка људском паду, колективном безумљу и геноциду.

Не дао Бог да будем м а л о с р б и н, онај којему — чим из Загреба, Сарајева или Приштине спомену "великосрпство" и "великосрпску хегемонију" — одмах стане разум и задрхте колена!

Челом додирнусмо само дно националног понижења и више немамо куд сем да се усправљамо.

Вук Драшковић - ОДГОВОРИ

ШТА НАС ЈЕ САЧУВАЛО

Кад смо стизали у Аустралију шездесетих година, бежећи преко границе, гледали су нас сумњиво, а очекивали смо да ће нас прихватити с обе руке, јер је разлика међу нама била само по времену доласка. Они су емигрирали из страха за живот, а ми због беде која нас је снашла под комунизмом. Дошла је и друга емиграција око седамдесетих година. Према њој су били још и сумњичавији, јер је изишла са пасошом. Додуше било нас је свакаких. Али, зар се може и једна генерација емиграната похвалити да су сви добри. Па и они први који себе називају да су најбољи, и од њих је машина остала уз Цркву.

Да се не би упуштао у ову полемику, желео бих укратко објаснити о тим новијим емигрантима шта их је, или шта нас је очувало да иако одрасли у комунизму од рођења ипак останемо у доброј мери побожни и свесни своје народности. Очували смо се у богоборном комунизму боље него наши вршњаци рођени у демократији. Како? Ево како! Док смо били двадесет година нисмо имали телевизије, једино је град имао, а ми са села ретко смо и струју поседовали у кућама. Ово наводим као прво због тога што немајући телевизију морали смо седети у кући разговарајући да би вече прошла. У то време нису се људи увече закључавали, већ су ишли једни код других и причали. Наравно, најомиљенија им је тема била, после сељачких радова, разговор о рату. Пошто су нам родитељи били махом у четницима они су разговарали о борбама са усташама и партизанима, а ми смо били принуђени да слушамо, хтели или не хтели. Услед тога у школи смо све знали где је ко и какав био, а да није о томе испољавао. Где је била мешавина вера свак се играо са својим.

Код куће је био обичај да се увече Богу молимо. Не само уочи великих празника, него сваку вече. У цркву би ишли на причест кад свештеник дође у нашу цркву, обично за Часни поет. Кад смо поодрасли на причешће нисмо ишли:

У школи је од првог разреда у настави било предвиђено да се деци говори да нема Бога, да су свештеници лопови, да су наши родитељи који верују - заостали, да је краљ Петар издајник који је однео из земље злато, да је Дража кољач и сарадник окупатора и још које чег. Ми смо то служали покорно, али смо знали да тај наук не важи код куће. И даље смо се Богу молили и слушали причања старијих око шпорета.

Било је оних који су буквално примили реч учитеља. Тако један дође кући и право ће баби својој:

- Баба, знаш ли би да нема Бога?

- Шта то кажеж забога, зчуђено ће баба, ко ти је то рекао Бог га убио.

- Рекао ми је учитељ, а он зна, одговори јој кочоперно.

Баба зграби гранчину а он побеже узастрану, и пошто је била стара не хтеде га гонити но дозво сина који је подаље радио:

- Сине, не дај оном несрећнику да више иде у школу, ено га каже да нема Бога. Тада му отац запрети да то никад више не проговори.

Кад смо се враћали из школе око подне речено нам је да не смемо називати: Помоз Бог, као што се говорило, него: Дobar дан. Сећам се да су нас старији грдили, или нису хтели одговарати. Међутим тај пропис смо држали само на путу из школе, јер је био задужен њак или два да пријави ко буде Бога називао. А ево шта се једном десило.

Неки ђаци су били више километара удаљени од школе, што је зими условљавало да понекад закасне. Тако, закаснио наш Прока и улази он онако смрзнут у разред и право са врата назива: Помоз Бог. Ми се сви насмејасмо знајући да је то противзаконито, а учитељ се продера нањ:

- Иди кући, и дођи са својим оцем!

Прока се врати и право кући. Отац му је нешто радио са секирицом и кад га види поче да виче шта је направио па га је учитељ избацио. Прока му каже да није ништа, него је само ушао у разред и назвао Помоз Бог, и учитељ га је послао кући и рекао му да не долази у разред без оца. Отац онако љут стави секирче преко руке и право школе. Кад га виде учитељи у зборници онако груба са секиром једва се усудише да га питају ради чега је дошао. Он им учтиво објасни да је дошао да разговара са учитељом од његова сина Проке, јер га је овај позвао. Нађоше учитеља, а он поче да му објашњава како се Прока не понаша како треба. Отац кад све саслуша поподиже секирицу што је на руци висила и обрати се свечано учитељу:

- Ја сина шаљем у школу да га учиш, а моје је да се бринем за његово васпитање и понашање. Ако ти згреши због другог мени јави, али ако се овако нешто понови зло ће бити. Од тада је Прока слободно Бога називао у разреду.

Сећам се једне године на Велики четвртак увече било је пуно народа у цркви па и ђака. Један је учитељ стајао пред вратима и писао ко од ђака долази. Сутри дан су кажњени из владања и понашања.

Још више смо били свеснији кад смо мало одрасли, услед протекције. Ми као четничка деца били смо увек запостављени, а партизанска фаворизована. Уписи у дању школу били су повезани према припадности родитеља.

Кад смо се замочили најмилије су нам биле песме против Турака и Хрвата, као и оне у којима се помињало српско име, а све су биле на списку забрањених. Сваки засеок је имао шпијуна који је достављао у СУП шта се прича и шта се пева. Ми смо их обично знали, али не увек. Тако била једна свадба. Поднапили се гости и зна се, одма се стаде србовати кроз песму. Један од сватова се нарочито истицао започињањем песама о краљу а остали су прихватили. Сутри дан сви су сватови позвати код судије за прекршаје, а онај што се највише истицао није зват ни на саслушање.

После кад смо стигли за посао - посла није било, а и који га је добио слабу је корист имао, па се тако обресо у емиграцији, носећи у себи оно што смо на кућном огњишту научили.

А ко су ти што су стигли у емиграцију? Већином четничка деца. Јер партизанска нису имала потребу долазити, пошто су тамо све добили.

Ето како и зашто очувасмо осећај за веру и народност српску у себи.

о. Драгомир

СТЕВАН НЕМАЊА И ЊЕГОВО ДОБА

Стеван Немања потиче од породице Тихомиловића, која је живела у Рашкој, али услед нереда који је наступио после Вуканове смрти преселио му се отац у Рибницу (Подгорицу) где се он и родио 1123 године. Још је његов отац Градихња имао доста синова од којих је најчувенији Мирослав (по Мирослављевој Јеванђељу).

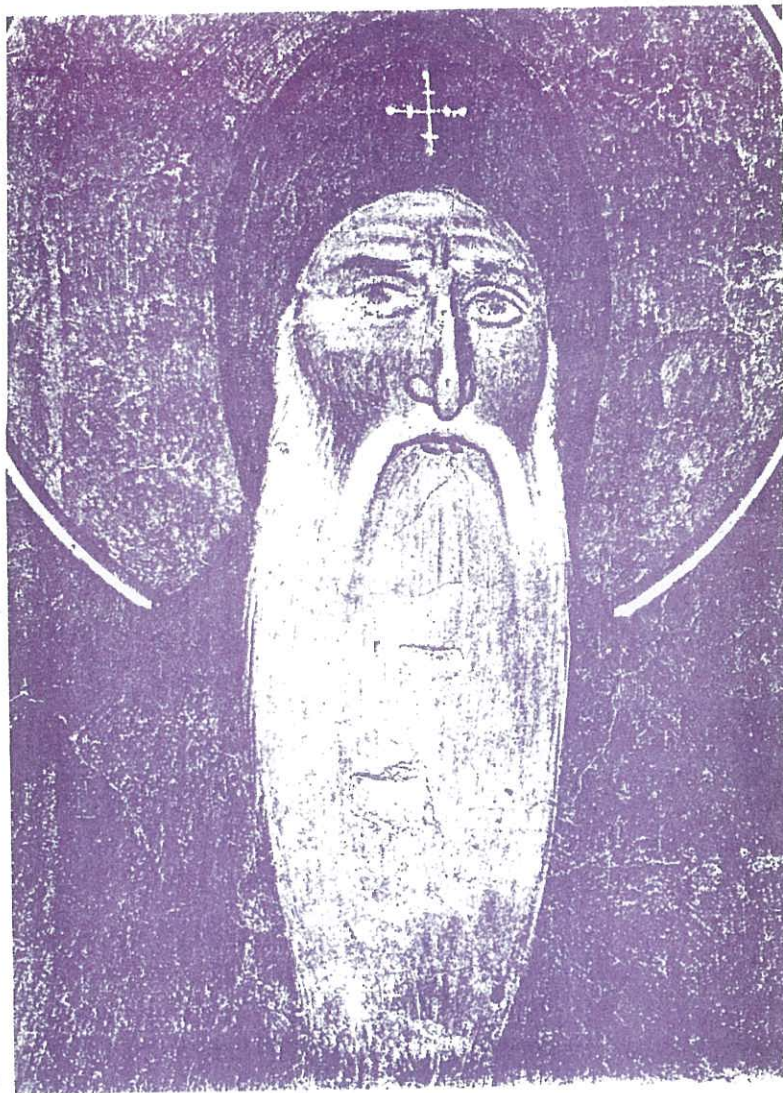
Немања је имао доста невоље са браћом. Једни су се опредељивали према Риму, а једни према Византији, док је он на свој српски народ више полагао пажњу и ослонац. Због тога је једном допао затвора, али је помоћу Божијом био спасен. Мудрошћу својим и подршком народа он склопи пријатељство са Византијом и доби признање да буде једини владар Србима.

Уједини Рашку и Зету и припоји-присаједини још неке српске области, тако да је Немањића држава обухватала крајеве: на север до Саве, Дунава и на исток до Тимока и Овчег Поља, на југ преко планина од Скопске Црне Горе, Шаре и Проклетија, па реком Дримом и Бојаном до Јадранског мора. А западна граница ишла је од Саве до Јадрана захватајући велики део Источне и Јужне Босне па управ до реке Цетине у Далмацији. Цела обала (изузев Дубровачке Српске Републике) од ушћа Бојане до ушћа реке Цетине била је обала Немањића Србије.

Јачање Србије православне значило је такође и смањивање утицаја у држави Латинске цркве. Једино је остало нешто католика у Бару и приморју под окриљем Барске архиепископије.

Услед ратова са Турцима Византија је доста ослабила, а Бугарска и Мађарска више нису ништа претстављале за Србију, те она постаде права балканска велесила.

У време Немање појављује се нова вера "богумилска јерес - патаренство" која је стигла из Мале Азије, па се раширила преко Бугарске, Србије, Босне и чак западних граница Европе. Видећи колика је њена опасност и по православу веру и по нацију, Немања их очисти са своје територије, а њихове књиге буду уништене.

СВ. СИМЕОН НЕМАЊА

Фреска у Краљевјој цркви у Студеници из 1313/14. године

Стеван Немања је имао три сина: Вукана, Стефана и Растка (Св. Саву). Растко је после одбегао на Свету Гору кад му је било 17 година, замонашио се и тамо је довео свог оца где су подигли манастир Хилендар. Немања већ остарио, имао је преко 70 година, видећи да му је држава утврђена и споља и изнутра, реши се да задње године живота проведе у посту, молитви и кајању. Због тога он сазове Сабор у свом престољном граду Расу 25. априла 1196. Захвали се свима на сарадњи и моледи опрштај од свих, а такође их умоли да поштују новог владара Стефана као што су њега и крену у Свету Гору где се замонаши, и доби име Симеон.

Док је нови Симеон био жив, иако удаљен, био је и мир у Србији, јер су његови синови услед ауторитета свог оца били у добрим односима. А кад је Немања умро 13. фебруара 1200. ускоро почеше сукоби између браће око превласти.

Стеван Немања је подигао више цркава и манастира од којих су два манастира данас најзначајнија: Студеница и Хилендар.

Припремио о. Драгомир

ЦРКВА У БАЊИ КОВИЉАЧИ

Поглед са стране

Ова црква у Ковиљачкој Бањи недавно је подигнута иако изгледа старог стила.

Дугачка је 21. метар, широка 12, а висока око 18. метара. Грађена је у српско - византиском стилу.

СРПСКА ЦРКВА И ВУК СТ. КАРАЦИЋ

Равно пре два века (1787.г.) у малом подрињском селу Тршићу код Лознице, недалеко од историјски чувеног манастира Троноше, родио се Вук Стефановић Караџић, једна од најзнаменитијих личности у српској културној и народној историји прошлога века. Својим оригиналним делом и дуготрајним радом у нашој књижевности на народном књижевном језику, скоро све до смрти (1864.г.) он и данас спада у први ред најзаслужнијих културних посленика и стваралаца у овом народу.

Време које је изнедрило овог великана је — време чежњи, националног и духовног буђења нашег народа, поробљеног од две велике царевине, време ослободилачких ратова и почетка културне обнове. То је и време у којем Српска Црква раздвојена у више држава али у основи једна и јединствена, са својим најбољим јерарсима и народним свештенством, стоји на челу свих ових губања. Оно што је још остало од некада славне српске културе и писмености таворило је јединице понегде у манастирима и црквама. Зато је потпуно схватљива чињеница да се у то доба нешто могло о књизи научити само код попа и калуђера у богомољама. Тако је и Вук прву школу учио и прва знања стицао у оближњем манастиру Троноши код тамошњих калуђера, где су му црквене књиге биле прва и можда једина лектира. Из њих је он научио правилно и добро да чита, те је још као дете знао цес часослов напамет. Осим покушаја да учи гимназију у Ср.Карловцима и Београду, ово је било целокупно Вуково школовање. Никада Вук неће заборавити своју прву манастирску школу и своје учитеље — троношке монахе, нити ће из његовог уха и слуха изчезнути мелодија и ритам црквенословенског језика на коме је прво књигу учио и који му је отворио очи духа и пут у свет књиге и науке. Па иако се он жестоко борио и изборио за говорни народни језик у књижевности, он је подједнако волио и стари словенски језик као здрав корен народног језика, понекад га користио у својим делима и штитио од кварења и сакаћења.

Школован колико-толико за ондашње доба и прилике у којима се живело, Вук Караџић је постао један од ретких школованих и писмених људи у Подрињу, па и у читавој Србији. Као таквог узимају га поједине војводе за свога писара у времену Првог српског устанка а потом за писара у Правитељствујушчем совјету сербском. У ослобођеној Србији био је неко време учитељ у Београду, па чиновник са разним задужењима код књаза Милоша у Крагујевцу и другим местима.

Убрзо после пропасти устанка у Србији 1813. године Вук се са другим избеглицама нашао у Банату, одакле продужи у Беч, где ће почети период његовог великог просветитељског и стваралачког рада. Ту он среће људе различитог звања и занимања, упознаје се са ондашњом културном Европом и њеним најбољим представницима на пољу књижевности. Овде је Вук Караџић упознао и Словенца Јернеја Копитара, цензора за језике југоисточне Европе на бечком двору, који опажа Вуков генијални дух и помаже га као погодну личност за остварење владиних и својих замисли и планова. Он је желео од Вука створити будућег реформатора српске књижевности, под скутом римокатоличке Аустрије, јер је по њему она права домовина свих народа југоисточне Европе. Била је то свакако и прилика да Аустрија, преко њега као високог царског чиновника, прошири свој утицај на Јужне Словене. Копитар је културни напредак и језичку афирмацију народа видео у границама аустријског царства коме је предано служио. Другим речима, он је био за културну али не и за политичку самосталност малих словенских народа. Неоспорна је његова велика улога у словеначком препороду који је већ од раније био узео маха.

Караџићу су биле блиске Копитарове идеје и мада је његово схватање слободе и самосталности и истинске еманципације у многоме било друкчије, он ће бити под снажним утицајем Копитара и људи из Илирског покрета, чиме ће његова делатност имати шире јужнословенске оквире.

У Бечу, 1814. године излази Вукова »Мала простонародна славносербска пјеснарица« и по угледу на Копитара који је написао словеначку граматiku, исте године штампа се његова »Писменица србскога језика«. Још на почетку свога рада он се оштро сукобљава са српским културним радницима у Угарској, замерајући им да занемарују народни дух у широким масама и што се ради очувања сопственог монопола и елитизма поводе за туђим утицајима.

Посебну пажњу Вук Караџић је посветио сакупљању народних умотворина и грађе за планирани Речник српског језика. Тако се већ 1815. године појављује његова »Народна србска пјеснарица« а 1818. прво издање Српског рјечника са 26.270. речи и српском граматиком а који ће бити дорађен и проширен другим издањем из 1852. године са 47.500. речи. Од 1823.- 1866. изашле су и »Српске народне пјесме« у шест књига, још нека дела и расправе. У почетку Вук записује народне песме по сећању а доста их је чуо још као дете у родном крају. Касније Вук путује по српским крајевима и на лицу места бележи не само песме, већ и друго усмено благо које живи у народу. То је нарочито чинио док је радио као чиновник за време устанка и за време владавине књаза Милоша Обреновића. Најбољи извор били су му народни гуслари и певачи као што су били Филип Вишњић — »Српски Хомер«, Тешан Подруговић, слепа Степанија и још многи знани и незнани са којима се сусретао.

Све српске народне песме Вук је поделио на мушке (епске) женске (лирске) и песме по времену настанка. Поред песама прикупи је и издао народне приповетке, пословице и загонетке. Успут записује и многе историјске догађаје свога времена.

Све ово доприноси да Вук Караџић постане значајно име у европској науци. Нарочито је био много цењен његов огроман допринос и прикупљању и записивању народног блага, особито српских народних песама којима ће се задивити цео културни свет. Јаков Грим ће 1823. године у »Летингенским ученим новинама« позвати Немце да уче српски језик, због лепоте наше народне поезије. Народном лириком одушевио се и велики Гете тако да ће он позвати Вука да буде његов угледни гост у Вајмару. Пушкин ће у Русији препевати неке народне песме. Отада се за Вуков рад интересују и Французи, Енглези, Мађари, Украјинци, Чеси, Словаци, Швеђани... Многа учена друштва и европске академије бирају Караџића за свога члана, он добија царска признања и одликовања. За разлику од Доситеја који хоће Европу да пренесе код нас, Вук чини управо обратно — упознаје свет са нашом народном културом градећи тако мост који повезује друге народе, са нама.

Слава и признања нису помогли да Вук стекне и материјалну сигурност а поготову га нису мимоилазиле болести и породичне несреће. Довољно је само рећи да је Вука Караџића од његових дванаесторце деце, надживело само двоје: ћерка Мина и син Димитрије.

Свакако, овде треба нешто више рећи о једном од најважнијих Вукових дела тј. о његовом преводу Светог Писма (»Нови завјет Господа нашег Исуса Христа«) на српски народни књижевни језик 1847. године. Тиме је Вук, иако без формалног одобрења и благослова Цркве (имао је додуше прећутни благослов и сагласност Јосифа Рајачића), хтео показати да народни језик треба да буде не само језик књижевности, него и језик којим ће се сваки народ, сваки појединац тога народа, обраћати Богу. Тако би српски народни језик постао свети језик, језик богослужења и заживео у Цркви. Идеја је била добра, јер би у самој суштини ствари, народни језик био успешан продужетак ћириловско-методијевске традиције и светосавског предања у српском народу. Вуков превод Новог Завета имао је великог, могло би се рећи историјског значаја за верско образовање широких народних слојева. Заснован на херцеговачком наречју народног говора, али у бити скоро нов синтетички језик, послужио је милионима православних Срба, да се упознају са светим текстом новозаветних, богонадахнутих књига.

Митар Миловановић, свешт

Код цркве "Св. Сава" С. Н. У. "Вук Ст. Караџић" обележена је двесто - годишњица рођења овог српског великана пригодном академијом. На њу је дошло доста Срба да ода пошту своме великану у суботу 5. септембра 1987.

ЗВУКА
1987

НАСТАВИТЕ СЕ
У СЛЕДЕЋЕМ
БРОЈУ

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ОТВОРЕНО ПИСМО ГОСПОДИНУ ХАМДИЈИ ПОЗДЕРЦУ, ЧЛАНУ ПРЕДСЈЕДНИШТВА СФРЈ

Драги Хамдија,

Ти ћеш се, сигурно, зачудити и овом писму и тону којим се у нормалним животним околностима обраћа само пријатељ пријатељу. Тешко ће Ти, поготово, бити да разумијеш откуда и зашто то ја, којега ти ничим пријатељским ниси задужио, отворена срца и с најчистијим намјерама, желим да Ти помогнем.

Ти се, наравно, сјећаш децембра 1981. кад си предводио политичку хајку против мене, јер сам тражио да се Твом „мезимцу“ Брани Миљушу, тадашњем секретару Градског комитета СК Сарајева, због плагијата одузме магистериј политичких наука. Та хајка Ти је, знаш и сам, добро дошла и да ми се осветиш за неке моје претходне грехове, нарочито за јавно жигосање Твојих миљеника Атифа Пуриватре, Хасана Сушића и Мухамеда Филиповића, које аргументовано означих као барјактаре панисламизма и муслиманског национализма у Твојој држави Босни и Херцеговини.

Памтиш, као што и ја памтим, како си на партијском састанку, пред кроатим амфитеатром факултета политичких наука у Сарајеву, пред мојим колегама и студентима, забранио да одговарам на оптужбе и, без увијања, спречио ме да уопште говорим на том скупу, готово у цјелости мени посвећеном. Рекао си: „Ниси ништа понудио шта би било прихватљиво за дијалог!“ А том беспризивном ставу си додао и ове констатације: „Оуглао си, Војо, на критику, као магарац на батину. Магаре се мора тући да крене, ја имам осјећај да многе треба тући, да би се бар преиспитали шта раде и шта чине у овој земљи!“ Заплашио си све присутне. Био си онај исти Хамдија који је 1968. претио сарајевским студентима да ће их демонстрације растерати

тенковима! Казао си, сјећаш ли се, да нисам ни за лудницу, чим сам се усудио да у једном тексту у „Дуги“ поменем и Тебе, као рецензента Миљушеве књиге плагијата. Онда си направио предах, на тренутак спустио батину и пријатељски ме посаветовао: „Не би ти, Војо, требао да као јуне главињаш! Треба себе да преиспиташ, да удариш главом у зид!“ По Теби, није требало да јавност упознајем са Миљушевим плагијатом. Као његов колега и, посебно, као комуниста, био сам дужан да одем код Миљуша и да му, у четири ока, кажем овако: „Буразеру, ова ти не ваља, припреми ограду, накнадно убаци наводнике у „фусноте.“

Није, дакле, потребно да Те подсећам на оно што ниси заборавио. Твојом вољом, истјераше ме из чланства Савеза комуниста, ускоро ме протјераше са наставничке катедре, а потом ми одузеше и слободу. Бранко Микулић и Ти планирали сте најприје 12, а потом вам се учини да је доста и 8 година робије. Да ли је било по сриједи задоцњело покајање или нешто друго, тек Ти си, драги Хамдија, тражио од моје породице да напишем молбу за помиловање, гарантујући својом влашћу да ћу, у том случају, бити отпуштен са робије. Тек Ти се, ево, сада на тој бризи захваљујем. И не замјери ми што сам ту Твоју понуду тада одбио и своју затворску казну издржао у зеничкој робијашници да последњег дана, до последњег сата.

Кад бих Ти враћо истом мјером, кад бих за извађено око тражио око, кад бих за сваку годину робије тражио и за Тебе исто толико сужања, па за све стражатске пендреке и мјесеце проведене у самици зеничке робијашнице тражио освету без призива, онда ја више не вих био ни цивилизовани Европејац, ни

словенски хришћанин, ни истински припадник народа на чији се „реваншизам“ и „хегемонизам“ у овој земљи, већ четири деценије, тако хистеријично галами. Не, драги Хамдија. Ја памтим, али не злопамтим. Помисао на освету ми је страна, далеко је од мене, већ и због тога што би ме освета изједначила с Тобом. А у традицији је народа у коме сам поникао, чијим си се припадником и Ти до уназад непуних двадесет година декларисао, да се на зло узвраћа добрим, и то је главни разлог што желим да Ти у невољи помогнем.

Београдски „Студент“ је одбје лоданио да си покрао читаве пасусе из туђе књиге и тај плагијат, по свему идентичан оном Миљушевом, објавио под својим именом. Ти си покушао да крађу демантујеш. Наводно, ниси знао да је то што си крао објављено у нечијој књизи, него си мислио да су то материјали писани за потребе Тринаестог конгреса СКЈ. У чему је разлика, све и да Ти се повјерује? Није, ваљда, да и Ти спадаш у оне који сматрају да је моралним и законским нормама забрањено да се покраде само приватник, а да је развлачење и присвајање колективног, друштвеног, и нормално и дозвољено?! Срећа што Вук Караџић није био Твога морала и Твоје памети, иначе би сав Косовски циклус, све прикупљено народно стваралаштво, непроцењиво духовно благо, публиковао под својим именом!

Ти знаш, драги Хамдија, да Ти, по важећем Закону о ауторским правима, следује најмање - година дана затвора! Знаш, такође, и то да Те високи политички положај неће спасити, јер живимо у освједоченој правној држави. Излишно је, коначно да Те подсећам на то да ниједан политички моћник у нас, ако се огријешо а закон, није умакао објективном судском процесу и правичној санкцији. Само узгред и илустрације ради, да напоменем: Твој партијски друг Бранко Микулић је, сјећаш ли се, морао да одговара због оне виле са бакарним

кровом која је за њега и његову скромну породицу грађена у најужем центру Сарајева, а кажњен је и због тога што је своју кћерку, без икаквог овабениог јавног конкурса, поставио за ректора Олимпијског центра у нашем шахеру. Ни Ти, сигурно, нећеш боље да се поведеш.

Хамдија, буразеру, ово Ти не знај! Повуци књи у из продаје, и тиме се оград, свали кривицу на лекторе и коректоре, за свакоједна издања накнадно убаци издавнике и фусноте. То Ти, ево, и адвокатски савјетujem.

Опасније суђења, које ће, свакако, у што не треба ни сумњати, и коро бити заказано и одржано, сведује Ти одлазак на робију. С обзиром на то да си много више жан за моја робијашка инстинкта, ја Ти их овом приликом, посебно стављам на располагање. Дочеки. Твој положај је још тежи, јер у затвору нећеш бити као затвореник савјести него као бивши краљевац, а и читаво друштво ће те третирати као таквог. Неће те и живати постојеће, него и редног интелектуалца у Југославији или у инострану. Тебе ће сви, и који Те лично знају и који Те не знају, жестоко осуђивати. Објелоданиће се, док будеш у затвору, сви скандали у којима си, док си био ван затвора, на власти, учествовао. Прво ће Ти окренути леђа Твоји полтрони и садашњи и некадашњи мињеници. Очекуј да ће они, свакодневно, полицији и судовима, али и затворској управи, против Тебе слати све новије и новије пријаве, писма осуде и згражавања, презира и неподаштавања.

У затвору ће Те подвргавти батинању, можда и само због тога што неком стражару нећеш бити симпатичан.

Ако се, у знак протеста, одлучиш на штрајк глађу, онда пиј, најмање, два литра воде дневно; иначе ће Ти, као што су мени, тешко страдати бубрези.

Унапријед знај да је присилна исхрана, било инфузијом, било сондом кроз нос, више него непријатна.

Глађу не штрајкуј никад дуже од 15 дана заредом, јер могу наступити неизлечиве последице по Твоје здравље.

Одеш ли у зеничку робијашницу, вјероватно ће Те распоредити на рад у брусиону или ливницу. Запамти: тамошњи услови су ужасни. Ни најосновнија средства заштите на раду Ти неће стајати на располагању.

Ипак, имај у виду и ово: подмићивањем управе може се промијенити радно мјесто и пребавити још низ других привилегија.

Ако Те у затвору ангажују као провокатора који ће цинкарити политичке осуђенике и пристати да се појави као лажни свједок на поновном, инсценираном, суђењу неком од њих, казну Ти могу преполовити, а након изласка на слободу испословати и пристожно радно мјесто.

Највећа опасност ће Те вребати од стране Твојих колега - кажњеника - криминалаца. Они, ти обијачи каса, разбојници и превејани лопови, сматраће Те лудим. Никако неће разумијевати да постоје лопови који краду туђе књиге, и још их преписују. Било би Ти, међу тим полусвијетом, много лакше да си џепарош или провалник!

Ако је и како могуће, води рачуна да у колективној спаваоници уграбиш мјесто на горњем кревету и никад немој спавати потрбушке. У противном, подмукли класни непријатељ може да Те нападне с леђа, тако да сутрадна нећеш моће ни ходати!

Будеш ли кажњен самицом, онда ћеш 15 часова дневно морати да шеташ три корака напријед, три корака назад, без могућности да било шта прочиташ, напишеш или да с неким разговараш. Можда ће покушати да Те тако, изолацијом и додатним шиканирањима, излијече од скрибоманије и преписивачког синдрома.

Учини ли Ти се потребним још нека објашњења, потражи ме у мом стану, предложи неку кафану, парк - ја ћу Те примити, ја

ћу доћи; стојим Ти на услузи.

Ни најмање не сумњам у то да ћеш Ти у затвору показати максималну жељу да се преваспиташ и дозовеш. Може се лако десити да Ти, по изласку на слободу, поново понуде исту функцију, исти посао који сада обављаш, јер Тебе не могу, као, рецимо, неког политичког осуђеника, осуђеног због вербалног деликта, непријатељске пропаганде, након робије оставити без хљеба, породицу Ти присилити да гладује. Ти то не смијеш да прихватиш, мораш да одбијеш.

Размисли и сам: Ти би, по кључу и по реду ротације, требало да за неку годину, можда баш у вријеме кад будеш изашао из затвора, постанеш предсједник Предсједништва СФРЈ, односно - шеф југословенске државе. Не би било баш пријатно прочитати у неким капиталистичким новинама наслов овакве садржине: „Интелектуални крадљивац на челу југословенке федерације!“

Крађа је крађа, па било да се краде књига или тањир у самопослузи, мој Хамдија. И није баш тешко замислити да би, у случају да не одбијеш функцију члана Предсједништва СФРЈ, сутра довео себе у незавидну ситуацију да Горбачов, госпођа Тачер, предсједник француске републике или полубожански цар Јапана, са којима би Ти (Као шеф Југославије) евентуално водио државничке разговоре, склањају од Тебе налив-пера, акти-ташне, личне забиљешке или наочаре!

Најбоље је рјешење и за Тебе и за Југославију: одробијај то што Ти суд одреди, па одмах - у пензију!

Размишљао сам да би могао да, евентуално, прихватиш мјесто амбасадора. Али где? У демократским и културним земљама тешко да би Те примили. У Либији постаје ризично: Гадафи је почео да стреља и веша одвећ загрижене фанатике међу исламским фундаменталистима. По многим квалитетима Ти би се, без сумње, допао Хомеинију, али он, ипак, никад не би могао

олако прећи преко Твог, макар и само декларативног, атеизма и опредељења за марксистичку идеологију. Остаје још само Тирана. Рекло би се, мјесто као измишљено за Тебе: огрнеш се паролама и бајкама и баснама о социјалистичкој револуцији, пролетерском интернационализму и борби против великосрпске хегемоније, а у тишини радиш на трасирању зелене трансверзале (ЗЕТРА! - је ли се тако, и по томе, зове она олимпијска дворана у Твом, све донедавно сам у својој наивности мислио и мом, Сарајеву?!) од Техерана па до иза Бихаћа, на истребљењу хришћана из Босне, Херцеговине, Санџака,

Косова, Метохије, Македоније...

Ипак, одбиј и амбасадорско мјесто у Тирани, ако Ти га понуде. Пензија: то је, мој Хамдија, за Тебе најпаметније.

Извини што Ти ово писмо не шаљем само поштом него овако, као отворено, у нешто већем броју примјерака. Нестају ми нетрагом поштанске пошиљке, а овако се надам да ће бар једна копија овог текста доћи до тебе.

Јави се, буде ли Ти било шта потребно.

Максуз селам,

Твој одани и увијек будни душебрижник

Др Војислав Шешељ

Војислав Шешељ и јером. Атанасије

Пола века од упокојења патријарха српског Варнаве

На дан 23. јула 1987. навршило се 50 година од упокојења Блаженопочившег патријарха српског Варнаве Росића. Његовом упокојењу су претходиле бурне демонстрације српског народа и свештенства у свим градовима Србије против Конкордата који је Стојадиновићева влада створила са Ватиканом. Конкордат је поништен, а Варнава је био жртва. Верује се да је отрован.

Конкордат ће се поново потписати након 30. година, и проћи ће без икаквог протеста.

Општајни говор митрополита Дамаскина над гробом П. Варнаве:

да искрено припали воштањцу, да се помоли Богу за спас душе Његове, душе толико честитог и доброг нашег најсветијег Патријарха. (Слава Му!).

То што се десило обузело је тугом нео наш велики народ и сви се питамо: Зар је то морало бити? Али, ето, Свевишњем Господу Богу, била је угодно воља да га узме из наше средине.

Приклонимо се пред том вољом Господа Бога и рећимо: нека тако буде!

„Васцели наш народ са чуђењем је примио вест о болести нашег љубљеног Патријарха, нашег духовног вође Његове Светости Варнаве. Васцели наш народ са страхом и стрепњом пратио је ток болести и узносно своје топле молитве Богу да оздрави наш добри, наш свети Патријарх. Али васцели наш народ са огромном тугом и неизмерно жалосну лонимо је вест да је Он, на Тончидерском Брду предао душу своју Господу Богу. Васцели наш народ дошао је тужан

Рођен на класичном југу, у славном Санџаку, у породици честитих Росића. Борбе и Крсмана беху његови родитељи. Његови родитељи служили су својом честитошћу васкољском крају. Још од детињства знао је Благоупокојени Варнава шта је насиље, шта зулум, шта неправда. С једне стране Турци а с друге Аустријанци били су оне силе које су му уливале жељу за слободом, жељу за животом, жељу да народ пође пут среће и напретка. Све своје детињство провео је окружен непријатељима српског народа и Православља.

Тако је, још као дете, постао оторчен противник свих поступака, пасива, лажни и инквизиције. И то Га је пратило низ година. Но, ипак је био срећан да доживи, да оно што је наше буде само наше, доживео је наше национално ослобођење и уједињење.

Није ми намера да и даље улазим у Његову биографију, јер је време молитве, јер смо се окупили да се Богу молимо, да се сетимо Његових дела која не умиру, светла дела која отварају Божанска врата.

Варнава беше позван још онда када се није смело говорити, када се није смело србавати и о Православљу помислити.

Њега видимо као хероја и јунака, истакнуте епархије величко-дебарске. Ми Га видимо као носиоца родољубља, као јунака кога сила и моћ овоземалска никад није могла застрашити. Ишао је увек, као јунак напред и доживео је да може рећи: Слободан је Српски народ, слободно је српско Православље, слободан је мој намучени добри народ.

Већ у слободној земљи, ми Га видимо на престолу старих ветерана, митрополита скопљанског. Варнава је био господин какав се само може замислити. Његов домаћински дом примао је све оне којима је била потребна утеха, непа реч, помоћ. Јер, Његова Светост, био је онај, који нам својим родољубљем и отачаством може увек бити пример...

Господу би угодно да Га из Скопља да славном, јуначком Београду, да Га да престоници нашој.

Наш најсветији Варнава као вечни проповедник родољуба био је и врши духовни вођа народа свог, а добар друг и пријатељ сарадника својих.

Дошавши на трон Патријарха српских, Његова Светост Варнава није желео да господује, није хтео да му се клањамо. Тек тада желео је да служи светој Цркви, да служи народу, коме је увек желео срећу и благостање. Уз то био је велики љубитељ сваке врсте знања и напретка, отуда се Он појављује у свим друштвима где се наука неговала.

Познајући дубоко историју наше Цркве и народа, Он је знао да онај ко хоће да верно служи Цркви и Отаџбини, треба да буде готов за Голготу.

Очекивали смо вести да ће оздравити, да ће нам поново доћи. Спремали смо се да Га овде свечано дочекамо. Јесте, знао је Он историју наших Патријараха, знао је историју свештеничких мученика, знао је и то, да су многи наши Патријарси свршили животом на вешалима или су били поубијани.

Знао је још и то, да је неколико Патријараха било и отровано. Све је Он то знао и због тога је био готов на најтеже муке смао да би нама, деци

Његовој, добро било. И рекао ми је онда, када је тешко био болестан, и када сам се нашао поред Његове постеле, рекао ми: „Подећу све за срећу народа“

И Ти си понео свој крст мученички.

Десет дана стајао сам поред Твоје мученичке постеле! Чуо сам Твоје невесте! Знам како си погодно мученичке болове!

Мучениче и паћениче наш, молићемо се Господу Богу за Тебе! И кад су лекари мислили да си у заносу, ја сам видео да је то била молитва Твоја. Молио си се Богу за све нас! Па Те молимо, немој нас оставити ни на оном свету! Молио си се за нас тамо на Врачару, на Голготи Твојој, помоли се за нас пред Господом. Праштамо се с Тобом.

Молимо Те, опрости нам. Можда смо се огрешили, али је Твоје срце превелико, Твоја љубав огромна, Твоја душа пуна родољубља, па ћеш нам опростити...“

"Крвава литија"

ГОСПОДЕ ИСУСЕ ХРИСТЕ, СТВОРИТЕЉУ СВЕСИЛНИ И ОЧЕ НАШ МИЛОСТИВИ: ТУЂА ЗЕМЉА НАЈБОЉА ЈЕ ЗА УЗДИСАЊЕ ЗА ТОБОМ, РОБОВАЊЕ ЈЕ НАЈБОЉЕ ЗА ПОКАЈАЊЕ, ТАМНИЦА ЈЕ НАЈБОЉА БОГОМОЉА, СТРАДАЊЕ НАЈКРАЋИ ПУТ К ТЕБИ, СТВОРИТЕЉУ СВЕСИЛНИ И ОЧЕ НАШ МИЛОСТИВИ.

Епископ Николај

+ РАЈКО КОВАЧЕВИЋ

Покојни Рајко рођен је у селу Брезна у Србији 1913 године. Детињство је имао врло тешко, јер му је отац погинуо у Првом светском рату на Солунском фронту. Остала је мајка сама са троје мушко деце. Сви су они иако без оца постали добри, поштени и честити људи.

Рајко је после одслужења војног р о к а ступио у жандармерију у којој је остао све до почетка рата. Одмах је заробљен и отеран у Немачку, где је остао све до завршетка рата. Кад се рат завршио одбио је да се врати у Отаџбину, дошао је у Аустралију где је и остао до своје смрти.

Волео је своју српску веру, своју славу и своју Српску слободну православну цркву. Чим је донешена одлука да имају своју цркву, он је одмах приступио и био је пети члан наше Слободне српске православне цркве "Св.Сава" у Мелбурну.

Покојни Рајко се оженио овде и са својом супругом Вером створио себи кров над главом, али болест га је савладала и после седам година боловања упокојио се 2. јула 1987. Сахрањен је у Српској парцели у Спрингвалу. Опело је извршио о. Драгомир Шиповац.

Нека му је лака земља и Бог да му души учини рајско насеље.

ЧЕДОМИР БОРИСАВЉЕВИЋ

ПОВОДОМ ГОДИШЊИЦЕ УПОКОЈЕЊА

Рођен је 1911. године у селу Дрен код Лепосавића у Рашкој. Пре рата је живео на селу и био поштован домаћин. Са супругом Кристином имао је четворо деце: Милутина, Витомира, Винку и Иванку. Рат је провео у немачком заробљеништву и после слома Немачке није желео да живи у комунистичкој Југославији, већ долази са хиљадама сапатника 1949. у Аустралију. Запослио се и био вредан радник, али је увек мислио на своју породицу помажући је и чекајући када ће му се моћи придружити. Прво је довео сина Вита, потом жену и млађу кћерку, а затим сина Милутина са породицом.

Био је активни члан цркве "Свети Сава" коју је много помагао. Дар његов није изостајао ни другим црквама. Постао је добротвор Дома у Гринзбари, а намера му је била да постане Велики добротвор.

Упокојио се изненада 10. септембра 1986. и сахрањен у Српској парцели у Спрингвалу испраћен од многобројне родбине и пријатеља.

Стеван Симиновић

THE CELEBRATION OF VIDOVDAN 1987

On Saturday 27th June, it was quite a chilly night with most Melbournians indoors keeping warm and having their eyes glued to the T.V. set in case those elusive numbers come up. Meanwhile not everyone spent his Saturday evening this way. The Serbs of Melbourne celebrated the Serbian National Day-Vidovdan.

Our Free Serbian Orthodox Church of St. Sava organised a wonderful program marking the occasion in the North Melbourne Town Hall. It included two folk-dancing groups Avala and Sindjelic who presented an exhibition of Serbian folk-dancing and a number of Sunday School pupils recited recitations about the historic event at Kosovo in 1389. The program was opened by the Church president Mr. Vitomir Obradov followed by Reverend Dragomir Sipovac who gave a fine speech depicting the meaning of Vidovdan and the lessons to be learnt from it.

Some 200 people attended and it seems greatly appreciated that the Serbian tradition is still alive, particularly amongst the younger generation. This aspect was notably manifested in a 6 member group who recited an epic ballad depicting the famous battle of Kosovo and its consequences. It was evident that the actual portrayal was inspired by the spirit of those who gave their lives for the HOLY CROSS and GOLDEN FREEDOM. After the performances on stage, the folk-dancing group members led off Kraljevo Kolo (The King's Traditional Dance) marking the opening of the evening's dance. At the head of the Kolo was a Serbian flag being held high and proudly. The entire evening was charged with feelings of pride and a strong sense of identity gripped everyone in one way or another. Serbia's glorious past had been remembered and its sons were again glorified.

The following day a requiem service was held at our Church in North Carlton for the repose of the souls of all fallen heroes from Kosovo to the present day. The same day our members and parishioners attended a short service and laid a wreath at the Shrine of Remembrance in Melbourne for all of Serbia's martyred children.

MAY THEY LIVE IN OUR MEMORY FOREVER!

Jovan Pjevač

THE LORD'S PRAYER

Our Father, Who art in Heaven, Hallowed be Thy Name; Thy Kingdom come; Thy will be done on earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread, and forgive us our trespasses, as we forgive those who trespass against us; and lead us not into temptation, but deliver us from the evil one. AMEN.

THE TWO GREATEST COMMANDMENTS OF CHRIST

1. Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind, and with all thy strength.
2. Thou shalt love thy neighbour as thyself.

МИЋА ПОПОВИЋ: „1. МАЈ 1985“ (1986)

Ова слика којој је уметник Мића Поповић дао назив ПРВИ МАЈ 1985. представља мучеништво Ђорђа Мартиновића - који је баш на тај дан страдао од Шиптара. Све се то десило под "будним оком" милиције.

Добро погледајте ову слику и закључите поруку уметника.

KOSOVO Radio & T.V. Service

75 Scotchmer Street
North Fitzroy

Phone: 481 3269

Manager: P. SOJEVIC

- * Color T.V.
- * Hi-Fi
- * Antenna Inst.
- * Reconditioned T.V.s

T.V.s BOUGHT (any condition) & SOLD

ВРШИМО ПОПРАВКЕ ТЕЛЕВИЗОРА У
БОЈИ И ЦРНО-БЕЛИХ, ГРАМОФОНА,
ИНСТАЛИРАМО АНТЕНЕ, КУПУЈЕМО
И ПРЕПРОДАЈЕМО ТЕЛЕВИЗОРЕ.

ВЛАСНИК ПЕТАР СОЈЕВИЋ

TAXATION

VEKOVICH & ASSOC.

820 HIGH ST — 480 5554
THORNBURY

29 SUSAN ST — 439 6385
ELTHAM, VIC.

Испуњавамо све врсте формулара
за пријаву пореза - на доходак,
business, p/ship и слично.

Пружамо вам бесплатну саветода-
вну службу.

НАДГРОБНИ СПОМЕНИЦИ

Правимо споменике за
покојнике православне
вере.

Натписе правимо
ћ и р и л и ц о м.

John Allison/Monkhouse

Funeral Directors

94 VICTORIA STREET, NORTH RICHMOND 3121
TELEPHONE: (03) 428 3518

П О Г Р Е Б Н О П Р Е Д У З Е Т Љ Е

ОРГАНИЗУЈЕ И ОБАВЉА САХРАНЕ У БИЛО КОМЕ
КРАЈУ МЕЛБУРНА, ВИКТОРИЈЕ ИЛИ АУСТРАЛИЈЕ.

ПО ПОТРЕБИ БАЛСАМУЈЕ И ШАЂЕ У СВЕ ДЕЛОВЕ
СВЕТА.

УСЛУГА 24. ЧАСА У НЕДЕЉИ

Позовите нас тамо где смо вам најближи:

SPRINGVALE (центра)	547 7711
BENTLEIGH	557 4155
BRIGHTON	592 7011
BRUNSWICK	380 1592
COBURG	386 1698
CAULFIELD	211 4515
FRENKSTON	783 7722
MORNINGTON	(059) 75 2132
RICHMOND	428 3518
SANDRINGHAM	598 2592

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

FREE SERBIAN ORTHODOX CHURCH

“ST. SAVA”

230 STATION ST., NORTH CARLTON, VIC., 3054